

СОНЦА:

Усход, заход, даўжыня дня:
Мінск — 6.53, 16.54, 10.01;
Віцебск — 6.46, 16.41, 9.55;
Магілёў — 6.42, 16.44, 10.02;
Гомель — 6.38, 16.42, 10.04;
Гродна — 7.10, 17.08, 9.58;
Брэст — 7.05, 17.14, 10.09.

МЕСЯЦ:

Полня 25 кастрычніка

ЗВЯЗДА

24 КАСТРЫЧНИКА 1992 г.
субота, № 215—216
(21993—21994)

● выдаецца са жніўня 1917 г.

● БЕЛАРУСКАЯ ГАЗЕТА

● цана 2 рублі

ВОЗГАДАС ВОЗГАДАС ВОЗГАДАС

ТРАГЕДЫЯ НАД ГОРАДАМ

Як было паведамлена, 21 кастрычніка здарылася катастрофа з вучэбна-трэнерачым самалётам беларускіх ВПС МІГ-25. Начальнік упраўлення інфармацыі Міністэрства абароны Беларусі палкоўнік У. Чэкаў расказаў карэспандэнту «Звязды», што трагедыя адбылася днём над аэрадромам каля горада Шчучына. Самалёт палатаваў вопытным пілотаў у саставе падполкоўніка А. Новакрасічава і капітана А. Півавара. У адзін з момантаў палёту з самалётам была страчана сувязь, ён стаў хутка губляць вышыню і нарэшце ўдарыўся аб зямлю. Абодва пілотаў загінулі. Загінула міністра абароны створана спецыяльная камісія, якая пачала расследаванне, таму гаварыць аб прычынах катастрофы яшчэ рана. Паведамлілі толькі, што незадоўга да дня вылету ў баявой машыны былі заменены рухавікі.

«СХАВАНАЯ АТАЛАНТЫДА»

БЕЛАРУСКАЯ КУЛЬТУРЫ

Днямі ў Доме кнігі адбылася прэзентацыя зборніка «Туга па Радзіме», у які ўвайшлі лепшыя творы паэтаў беларускай эміграцыі 20-га стагоддзя. Падзея, якая павінна была стаць сенсацыяй у літаратурным жыцці Беларусі, прайшла пры паўпустой зале. Не выклікаў ажытажу і прыезд вядомага прэзвіта і паэта беларускага замежжя, які зараз жыве ў Амерыцы, Майсея Сяднёва. «Схаваная Атлантыда»

Юрый КАРМАНУ.

ЛЕПШЫ ШАЛЕННЫ ВОЎК — МЕРТВЫ ВОЎК

ЧАЧЭРСК (У Пернікаў). Пацугіш трымаючы мякканне плята на двары фермы ўскіс Вялікай, даўжыня Т. Карнеяна вырашала паглядзець, што там робіцца. І на момант разгубілася. Белаварны воўк гнаў у загоне статак маланяну. Жанчына схілаў палку і пабегла на дапамогу цяляткам. Звер накінуўся на яе і ўкусіў. На крык жанчыны выбег другі работнік фермы М. Затураны і пачаў праследваць ваўка, які схавася ў кусты. Воўк напад на яго і таксама ўкусіў. Праз дзве з паловай гадзіны звер з'явіўся каля вёскі Залесся і напад на статак кароў. Калі яго сталі адганяць, ён пакусаў яшчэ трох чалавек. Невядома, чым бы ўсё скончылася, каб не браты Сяргей і Аляксандр Акішы, якія знаходзіліся непаладзі. Адна з іх прарэзала сісню, калі звер кінуўся ў лес. Воўк развіўся і страляў паміж на братоў. Але тым не разгубіліся. Сяргей працяг у яго пашу віламі якаяс у той момант, калі воўк скокнуў на яго, а Аляксандр сякерай дабіў зверка. Як выявілася пасля, воўк быў шалёны. Людзям, якіх ён пакусаў, была аказана своечасовая медыцынская дапамога.

ЦІ «ЗАБАСТУЮЦЬ» РАГУЛІ

ГОМЕЛЬ. Менавіта такое пытанне зараз на вуснах многіх жыхароў горада і сяла. Справа ў тым, што людзі не заўсёды могуць купіць у магазінах мелочную прадукцыю. Слабая кармавая база і скарачэнне пагалоўжы жывёлы прычына да таго, што за 9 месяцаў валавы надой малака скарацілася на 23 працэнты, а ў чэцвёртым квартале яны зменшаны аж на 48 тысяч тон у параўнанні з адпаведным перыядам мінулага года. А што будзе зімой, калі запасы кармоў яшчэ больш зменшаны і рагулі апнуцца на паўгалодным рацыёне? Бо тым 12 цэнтнераў кармавых адзінак на ўмоўную галаву жывёлы, пры 20 у мінулым га-

У. ПЕРНІКАУ.

КАЛІ ЛАСКА, МЯНЯЛЫ!

Мінскі гарвыканком прыняў рашэнне аб размяшчэнні пункта па абмену замежнай валюты камерцыйнымі банкамі рэспублікі. Месцы іх размяшчэння: акцыянерны камерцыйны банк «Прыдзбанк» — у аэрапорце «Мінск-1», «Мінск-2», у гасцініцы «Турест» (пр. Партызанскі, 81), у Гандлёва-прамысловай палатцы Рэспублікі Беларусь (пр. Машэрава, 14), магазіне «Оптыка» (пр. Скарыны, 43) і Доме гандлю «Першамайскі» (пр. Скарыны, 76); камерцыйны банк «Беларусь» — у гасцініцы «Мінск» (пр. Скарыны, 2) і гасцініцы «Экспресс» (Прываказальна плошча); на станцыі Мінскага метрапалітэна: «Іскруты культуры», «Кастрычніцкая», «Плошча Незалежнасці», «Плошча Якуба Коласа»; акцыянерны камерцыйны банк «Дуката» — у памяшканні Беларускага цэнтру моды (пр. Машэрава, 1).

БелаПАН.

ВЫПРАЎЛЯЕМ МАРАЛЬ?

Прыблізна год называўся ўпраўленні прафілактыкі Міністэрства ўнутраных спраў Беларусі даўляўся з карэспандэнтам «Звязды» пачаў аб стварэнні ў рэспубліцы так званай спецыяльнай маралі, якая павінна сачыць за пераўтварэннем кіна-тэатраў, зместам друкаванай прадукцыі і г.д. З таго часу, праўда, аб актыўнай дзейнасці падраздзялення мы, здаецца, не чулі. Але вось гэтымі кастрычніцкімі днямі яго да нас сабе знаць, навушны шпым у мінскіх камерцыйных кіёсках. Канфіскавана 65 відаў друкаванай прадукцыі (11.650 экзэмпляраў), з мараллю ў якой не ўсё, мякка кажучы, у парадку. З прайшоў унікалі кнігі «Эмануэль», «Секс у жыцці жанчыны», адна з нумароў часопіса «Партнёр», № 6 газеты «Совершенно секретно», пацярпелі таксама і верасіфскі «Частны дэтэктыў». Забаронены да продажу брашура «Анекдоты», карты з эратычнымі малюнкамі і шмат што іншае, дае ёсць хоць нейкая ўпамінае пра «гэта».

ВЕСТКІ АДУСКОЛЬ

ВАЙНА — НЕПАЖАДАНА СУСЕДКА

Па вестках, атрыманых БелаПАН у аддзеле Мінскага гарвыканкома па рабоце з бежанцамі і эмігрантамі, зараз у беларускіх сталіцах знаходзіцца вышэй 240 бежанцаў. У асноўным гэта рускамоўныя насельнікі, якія эмігрыравалі з Абхазіі, Таджыкістана і Прыдніпроўя. Нягледзячы на нараўнальна невялікую колькасць бежанцаў, што знайшлі прытулак у Мінску, выкліканых ім праблем у гарадскім ўлад больш чым дастаткова: прэпіска, працягвае аднаўленне, забеспячэнне статусу бежанцаў на тэрыторыі Беларусі. Пакуль жа большасць іх пражывае ў родных — пастаянных жыхароў Мінска.

БелаПАН.

На пытанне пра яго адносіны да «двухмоўя» Рыгор Барадулін адказаў польскім анекдотам:

- Што за каўбаса ў вас!
- Конь з курапаткай.
- А як яна вырабляецца!
- Напалавіну: адзін конь — адна курапатка.

(Гутарка з Рыгорам Барадуліным на 2-й стар.)

«На адной з прэс-канферэнцый мы пачулі з вуснаў віцэ-прэзідэнта Расіі, што род Рудзікі барэ пачатак у XV стагоддзі і што продкі Аляксандра Уладзіміравіча былі беларамі.

На што мой насьмешлівы калега кіпіла шаліну мне на вусы: «Бач, ты, патомак беларына. А на партыйнай камісіі што казаў, калі ў КПСС прымаў!»

Спецкарэспандэнт «Звязды» Яўгенія Ярэва прадставіла чарговы матэрыял чытка «Крэаль-92», новыя гаспадары.

3-я стар.

Краіна пад назвай Дзяцінства. Здаецца, яна літаральна перадае нам і разам з тым, дала большасці з нас гэта краіна — далікае трыдзятвае царства, якому цяжка знайсці месца ў нашай барацьбе за выжыванне. А можа, мы выхавалі як людзі дзяцінны менавіта Дзецімі! Ім жа трэба ад нас нямога: увагі, разумення і хоць крышечку любові. Няжэ мы хочам, каб нашы дзеці вырасталі такімі ж зашоранымі і запуганымі, як і мы!

Падборку матэрыялаў па праблемах малых чалавечкаў чытайце на

4-5-й стар.

«Вы, можа, падумаете, што журналіст, узвешыў пісаць пра іграцоў, пабязжыць з дыктафонам у казіно і будзе прыставаць да наведвальнікаў з пытаннямі. Але мне не трэба нікуды бегчы. Бо я — Ігрок», — прымаецца карэспандэнт «Звязды» Віталь Цыганкоў.

Рэпартаж з медыцынскай рэзніцы.

Туга па каханню, або Серэнада над 12-м павертам.

6-я стар.

Памятай, што тваё жыве ў вуснах!

Без мікстуры і таблетак нас лечыць «Смехатэрапія».

8-я стар.

На сесіі Вярхоўнага Савета Рэспублікі Беларусь

ПАДАТАК БУДЗЕ ЗНЯТЫ

Урад Беларусі гатовы з ініцыятывай пачаць зніжэнне падаткаў на дабыўныя кошт на прадукцыю сельскагаспадарчай, а таксама на прадукцыю перапрацоўшчыцкай прамысловасці. Гэты падатак будзе зніжаны з 28 працэнтаў да 14 працэнтаў. Зніжэнне падаткаў будзе ажыццяўлена з 1 студзеня 1993 года. Гэты падатак будзе зніжаны з 28 працэнтаў да 14 працэнтаў. Зніжэнне падаткаў будзе ажыццяўлена з 1 студзеня 1993 года. Гэты падатак будзе зніжаны з 28 працэнтаў да 14 працэнтаў. Зніжэнне падаткаў будзе ажыццяўлена з 1 студзеня 1993 года.

Савет Міністраў лічыць таксама неабходным у бліжэйшы час вызначыць граничны размер павелічэння цэн, прымяняць жорсткія дырэктыўныя метады, накіраваныя на ўмацаванне выканаўчай улады і скарачэнне структуры кіравання, — заявіў Вячаслаў Кебіч.

ДЭФИЦЫТ БЮДЖЭТУ РАСЦЕ

З 6 да 12 працэнтаў павялічыліся дэфіцыт дзяржаўнага бюджэту Беларусі. Такое рашэнне прынята парламентам рэспублікі. Характэрна, што гэты ўзровень дэфіцыту ўжо быў аб'яўлены ў якасці рэкорду ў міжнародным аб'ектаў палітыкі ўрада, прадстаўленым у Мінжэнапрадмашынабуду. Дэфіцыт бюджэту ўстаноўлены без сродкаў на ліквідацыю вынікаў катастрофы на Чарнобыльскай атамнай электрастанцыі. Урад пераканаў дэпутатаў, што расходы на

БУДЗЕМ З НОВАЯ КАНСТЫТУЦЫЯЙ

Так ужо атрымалася, што чацвёрты рабочы дзень парламентарнаў пачаўся з абмеркавання чацвёртага пытання парадку дня — аб правядзенні Канстытуцыйнага (Асноўнага) закона Рэспублікі Беларусь. Прадстаўляючы дакумент, Васіль Шалаладаў сказаў, што самая галоўная прычына, па якой Беларусь мае патрэбу ў новай Канстытуцыі, — дэючыя цяпер не ўлічаны карэнныя змяненні, што адбыліся ў грамадстве. Намеснік кіраўніка парламента не хаваў, што ёсць і іншы пункт фарміравання — маўляў, у такіх неспакоеў час трэба вырашаць перш за ўсё бягучыя пытанні, а Асноўны закон можа і пачакаць. У якасці контраргумента Васіль Шалаладаў сказаў: «Дзяржава павінна без Канстытуцыі». Мы прымаем закон і пачае ў тым жа пачынам уносіць папраўкі?»

(Заканчэнне на 7-й стар.)

«ЗВЯЗДА»-93

Пагаворым з нашай інтэлігенцыяй, задумаем пра яе лёс

У канцы 70-х, задумаўшы напісаць серыю нарысаў пра беларускіх інтэлігентаў, вядомых дзеячаў навукі, культуры, майстроў народнай творчасці, я прайшоў у дом, дзе жыве Гаўрыла Гарэцкі. Ларэа Васілішчына, верная спадарожніца яго жыцця, клапаціла накінула на плечы мужа цёплы плед і пайшла рыхтаваць гарбаты. А мы пачалі тады доўгую гаворку. Гаўрыла Іванавіч, гартаючы старыя фотаздымкі, паказаў мне фотакартку свайго маці, высковай кабеты, якая, як помніць яе сын, была чалавекам надзвычай паэтычнай душы, ведала мноства песень, народных абрадаў. А следам — доўгі расказ пра брата Максіма, пра тое, як трапіў у Лукішскую турму, як пазней выкладаў беларускую мову ў літаратуру ў камВУНУ і на рабфаку пры ўніверсітэце, веў навуковую работу ў Інстытуце беларускай культуры, які за «нацыяналістычную» дзейнасць быў асуджаны і высланы далёка за межы Беларусі, дзе ў сям'і пісаў свой вядомы твор «Віленскія камунары».

З расказаў Гаўрылы Іванавіча пра сябе я разумела: ён гэта ж, як і яго брат, вельмі рана ўсвядоміў адказнасць за будучыню свайго народа, яго лёс. Гэта ж, як і брату Максіму, яму давялося нямаля выплываць у час сталінскага тэрору. Узрушаная ўсім, што давялася аб гэтай сям'і, аб бацьках, дзеціх і ўнуках Гаўрылы Іванавіча, я ўста псаць. Але ў нарысе

не было ні слова пра тое, як загніў Максім Гарэцкі, колькі выпрабаванняў выпала на іх шляху з-за неабаротных рашэнняў 30-я гады. Пісаць пра гэта было немагчыма — ніхто ніколі не надрукаваў бы.

Сёння, перачытваючы тое, што больш чым дзесяць гадоў назад пісаў пра лёс і дабыткі гэтай вядомай у гісторыю Беларусі сям'і, сям'і інтэлігентаў, я знайшла сябе на думцы, што і цяпер, у пасляперабудовачны час, інтэлігенцыя Беларусі зноў апнулася ў даволі трагічнай і парадаскальнай сітуацыі. З аднаго боку — адраджэнне, незалежнасць, а з другога — жабрацкае існаванне, няўпэўненасць у будучыні. Шчыра і праўдзіва расказаць пра становішча ў грамадстве вясновага настаўніка, пра лёс народнай мастацкай, пра творчыя пакуты вядомага літаратара — людзей, якіх пруючы на духоўнасць свайго народа, чым не задача для журналіста?

На працягу 1993 года вы зможаце прачытаць, паважаны чытачы, і шэраг артыкулаў, якія раскажуць пра дзейнасць розных канфесій на тэрыторыі нашай рэспублікі. У прыватнасці, у бліжэйшы час павыяем у старавару ў Віцебску, расказам пра маладых мінчан, якіх цягне сябе напачаткамі язычніцтва. Спадзяюся, выклічуць увагу і артыкулы, якія будуць раскаваць пра тое, як жывуць у чужых краінах нашы сучасныя.

Ф. СП-1

Міністэрства сувязі і інфармацыі Рэспублікі Беларусь

АБАНЕМЕНТ на газету 63850 (Індэкс выдання)

«ЗВЯЗДА» (Колькасць камплектаў)

на 1993 год па месяцах

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12

Куды (паштовы індэкс) (адрес)

Каму (прозвішча, ініцыялы)

ДАСТАВАЧНАЯ КАРТКА

ПВ месца літар на газету 63850 (Індэкс выдання)

«ЗВЯЗДА»

Кошт падпіскі руб. кап. Колькасць перада-раскоўкі руб. кап. камплектаў

на 1993 год па месяцах

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12

Куды (паштовы індэкс) (адрес)

Каму (прозвішча, ініцыялы)

ДА КАНЦА ПАПІСКІ ЗАСТАЛОСЯ 7 ДЗЕН. ІНДЭКС «ЗВЯЗДЫ» — 63850, ПАПІСНАЯ ЦАНА НА ПАУТОДА — 120 РУБЛЁУ.

— Не называйце мяне Іванавічам, — папрасіў Рыгор Барадулін, калі мы селі за стол і ўключыў дыктафон, задаўшы яму першае пытанне.

— А і праўда, — успомніў я, — у нашай аўдыяніцы ніколі не называлі адзін аднаго па бацьку, — хіба што начальнікаў.

— Во-во, тых начальнікаў, якіх пасадзілі Саветы, — падхапіў Барадулін.

— Але ж тады зваротца! Ад «пана» адмысла, да «падарана» не прыйшлі, «таварыш» устарэў...

— А як у аўдыяніцы?

— Да старэйшых — «дзядзька», — успомніў я.

— Дык навошта тады выдумляць нешта новае! — хітравата ўсміхнуўся ў вусы Барадулін. — Заўваж дзядзькам Рыгорам.

— Дзядзька Рыгор, не так даўно бачыў па тэлевізары, як у Вярхоўным Савеце Вас пашлаў са званнем народнага паэты, Міхаіл пачуваўся: цікава, ці быў у Рыгора Барадуліна ў гэтым будынку пры раённай гаспадарцы? За Вамі ж, калі не памыляюся, трывала замацавалася рэпутацыя чалавека, які трымаўся на адлегласці ад высокіх кабінетаў?

— У гэтым светлым будынку ЦК я быў двойчы. Адзін раз спрабаваў давесці партыйнай даме з ідэалагічнага аддзела, што трэба выдаць на ўсіх мовах свету «А хто там ідзе». Купалі (накшталт таго, як зрабілі латышы са «Злачымі саснамі» Яніса Райніса). Пазней гэта кніжка, дарэчы, выйшла. А другі раз быў, калі туды выкалікалі ўсю рэдакцыю «Полымя». (Я там прадаваў загалдак аддзела паззіў). Тады я нічога не малады і вясёлы. Помню, перад тым ім з хлопцамі добра вышлі (а рэальна трэба было ісці). Я ўсё баяўся, што мяне выліччуць, даведзеша выступіць, будзе нядабра пахнуць. І, апамятаўшыся, папрасіў у бубетчыцы разам са шклянчак кавяку жменю лаўравага ліста. Слухаў доўгія прамовы і жаваў, як казёл гэты ліст. Пад канец мне стала так дрэнна, што нават пашкадаваў — няхай бы пахла, ліха з ім. Там у мяне ў памяці і застаўся ЦК з пахам лаўравага ліста.

— Казалі, некай Машэраў дапытваліся, ці не вы аўтар «Сказа пра Лясую гару». І, нібыта, пачуўшы, што вы адмаўляецеся, заўважыў: «А шкада, добра напісана».

— Не, я з Машэравым на кароткай назе не быў, блізка ніколі не гаварыў — гэта пра Вялюгіна казаў. А «Сказ пра Лясую гару», я думаю, пісаў Звонак. Па тым, як майстарства напісана, хто рука ўдлаваецца. Тым больш, што ён там якраз жыў і на яго янач усё гэта адбывалася. Я ж на Лясой гары амаль не бываў.

— Потым былі і іншыя анімацыйныя пазымы — «Сказ пра Саўку Паўлава», «Ачмураўне...» Вам яны падабаліся?

— Самая лепшая з усіх іх — першая частка «Лясой гары». Астатняе — падробка, імітацыя. А імітацыя — яна ж, прабабце, імітацыя паловага акта. Рух ёсць — але ні выніку, ні асаўліва.

— Раз уж вы загаларылі пра Вас складаны адносіны з партыяй... Ад школьнай хрэстаматыі на беларускай літаратуры ў мяне ў памяці застаўся ўспамін ад бясікоўкай коле-

касці вершаваных усяляўняў партыі і Леніна. Вы такія вершы пісалі?

— Некаторыя вершы былі і ў мяне. Адзін з іх, пра Леніна, нават знаў, як кралюны, з лясінскага зборніка, што выходзіў у Маскве. Нацуты легендамі пра тое, што ў Леніна былі філіяльныя дэпартаменты ад дэпартаменту дэпартаменту. Нават гэта тады лічылася кралюны.

— Есць у мяне і іншыя ўспаміны пра партыю, пра Леніна. Вось памню такое:

Тых непаўдзельна запяваў
З іх пафасам лясінска-палкім,
Што нат «Інтэрнацыянал»
Спяваў хацелі б на шпаргалках.

Рыгор БАРАДУЛІН:

«Чорны вол маёй трывогі, Белы вол маёй надзеі...»

З трыбуны рвецца на прасяя, А гэты асяняк адкажу: Уверсе — пурпуровы сляг, Унізе — шыльда «Злы сабак».

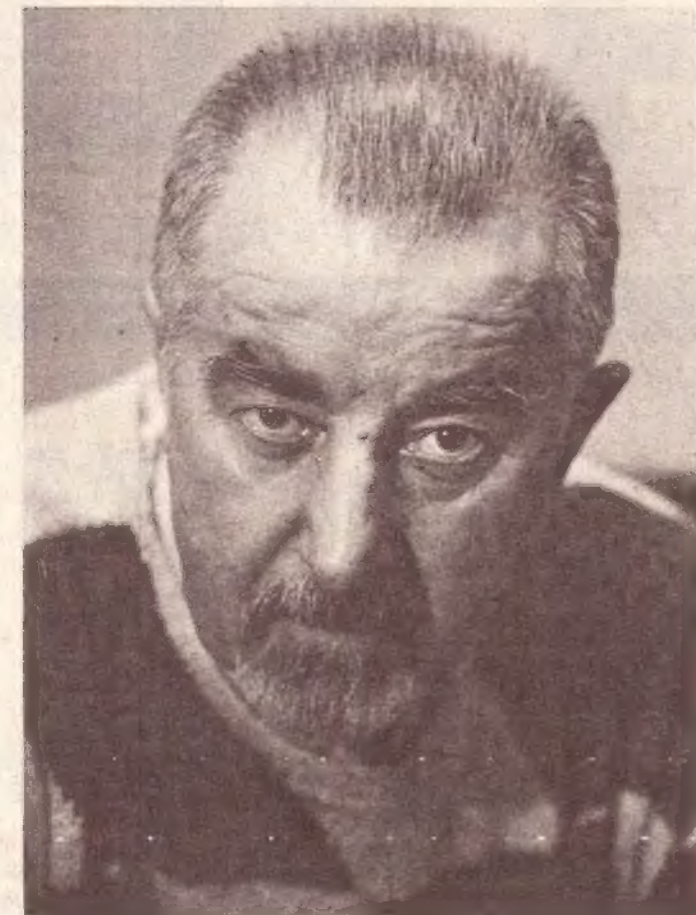
Пісаў, як усё. Што ўжо пер адмаўляўся! А што тычыўся хрэстаматыі, то ў мяне такое ўражанне, што туды спецыяльна падбіраліся самыя горшыя вершы, каб адбываўся ў дзяцей усялякая ахвоты да беларускай літаратуры. Самае казёнае, самае халоднае туды цягнулі, — сувальны бараваны бой. А расійскія хрэстаматыі, наадварот, складаліся з класікі, з выдатнай пейзажнай лірыкі, — Пушкіна, Лермантава...

— А былі тады, у 60—70-я гады, беларускія пазымы, у якіх такіх вершаў не сустрачаеш?

— Нават не ведаю. Хто друкаваў іх? У асяняку не пазбываў гэтага. Гэта быў абавязковы рытмал, Веласце анекдот пра мастака, які маляваў абстрактную карціну, а яна ніяк не прыходзіла, не не заўважалі. Тады ён намаляваў сябе кабры фнізе — і адразу ўсе загаварылі: «Выдатная карціна, воль толькі каб сабакку ўбавіць». Дык воль; гэтыя вершы былі патрэбны, як той сабакка — каб адцягнуць увагу.

— Палітыка і пазыма — гэта дзве з'явы сумяшчальныя? Палітычнае пазыма, увогуле, можна лічыць пазымай ці гэта фантазія тых, хто выдумваў сацыялістычны рэалізм?

— Наогул, усё залежыць ад таго, як напісана... Але ўсё-такі палітычнае пазыма, як бы гэта дакладней сказаць, не зусім

Рыгор БАРАДУЛІН:

— Богавы, а кесары — кесаравы. Альбо чыстэйшага золата лірыка, альбо — «Надзе вам, толькі дабрыце пісаць». У многіх іных пазымаў, што страшылі ў лірыку, у самую чыстую, улажанае ідэалагізацыя, — як чорны капрон у белы кушаль.

— Пасля таго, як адкрылі шыю, як казалі «Можна» — у рускай літаратуры «явілася мноства твораў, што пісаліся ў стол». У нас — амаль нічога. У чым прычына? У слабасці нашай літаратуры?

— Сапраўды, у нас пісалася «с стол» мала. Шкада, але нашы пазымы, якія адцялілі, прайшоўшы праз ГУЛАГ, — у асяняку пісалі не ў стол, — анівалі Леніна і партыю. Іх можна зразумець — яны баяліся.

Ціпер, калі некаторыя дужа актыўна сталі пісаць пра гэта, я адчуваю, што яны добра выштудыравалі Салжыніцкіна. Але чаму ўсё мінуў. Ну, можна яшчэ страшней, і яшчэ... Гэта, як фільмы жахаў. Слаборнічавы, хто? Каго жахамі «Пераплоніце»?

Сістэма многіх змалала. Той жа Дубоўка, — пазы, які мог бы стаць асобай еўрапейскага маштабу. Але і ён вымушаны быў падпарадкавацца.

З тых, хто не «салаваўся», я

не ў прыклад іншым.

— Калі б Вам дачурацілі складзі падручнік сучаснай беларускай літаратуры, — каго б Вы туды ўключылі?

— Іду, найперш, Уладзіміра Караткевіча. Дарэчы, ён быў майм даўнейшым сёбрам. Лепшыя вершы Пачынаў і Танка. Паасобныя вершы Звонака.

З прэзвішчам — Быкава. Таго ж Караткевіча, Янку Брыля, Скрыгана, Міхаіла Стральцова.

— Мяркуючы па Вашым складаным адносінах з камуністычнай ідэалогіяй, у партыі Вы не былі?

— Не быў і не буду. Я ў Народным Фронтзе і вельмі ганарыўся, што ўжо другое скліканне ўваходжу ў Сойм. Народны фронт — гэта рух. А партыя — сістэма пачатку стварэння дэмакратыі, каб разбіць адзінаства БНФ. Я іх называю «клішэавамі». Там вельмі адчуваўся рука КПБ і КДБ.

Уступіў у партыю мне прапаноўвалі шмат разоў і ў розныя месцы — нават на ўзроўні загадчыка аддзела ЦК. Тоды прыходзілася прыкладвацца дурнем, то я казаў «спачкавай», але будзе пачынаецца гэта. Але як стунуцца пачынаецца, я сказаў: «Паслухайце, а мяне ж смяіцца будуць — скажучы, на старасці дзеяць кар'еру ў партыі».

Усё «кримінальнае» магазіны міліцыі, які прывіла, вядомыя. І немудрагелёста вальтузныя найбольш прыкметныя прадстаўнікоў айтчынага гандлю ў большасці выпадак лажыць на паверхні. Але воль каб «прыхліць» іх з доказамі — тут патрэбны падыходзячы момант. 14 красавіка момант быў удамы — пераацэнка гарэлкі, там супрацоўнікі аддзялення барабы з эканамічнай азначэння Фрунзенскага РАУС наведлі менавіта магазін № 28.

Прыхаваная гарэлка, вядома, адразу знішчалася. Прадавец Наталія Прыходзька сумесна з намеснікам загадчыка аддзела Калініным Сашам, матэрыялы адназначна асудзілі, адназначна пераацэнілі 120 бутэлек гарэлкі «Рускай» на 0,7 л. Мяркуючы «навар» ад розніцы паміж старой і новай панова павінен быў склацца 4 200 рублёў.

Чатыры тысячы ў красавіку яшчэ былі сумай, але гэта была значная дробязь у параўнанні з маштабамі дзейнасці дырэктара Глазунова.

Таццяна Ільініна, не пакрыўдзяная лясам саракагадовай дамы, уладкавалася ў жыллі нядрэнна. Карыстаўчыся сленгам сучаснай моладзі — «супаквава» што трэба. Кажуць, японскую відэатэхніку падбіраў пад колер шпалер. Часцінкам важывалася ў Польшчу. Моцныя сувязі дазвалялі ёй не губляцца ў лобной сітуацыі. Калі Глазунову прывезлі ў РАУС, ужо хвілін праз дзесяць яна заявіла: «Хлопцы, нешта я доўга ў вас даведзена, да я, і прыслае а вас пагоню здымаць. Так што стройцеся!» Сказана было з усмешкай, але не жартам.

Калектыў яна трымала жалезнай рукой. Прадавец Прыходзька, з чый кася Глазунова ўзяла на свабоду сорак дзве тысячы рублёў, тлумачыла: «Ну, як вы не разумеецеся, я не магла не даць!» Таццяна Ільініна наогул не бачыла розніцы паміж касай магазіна

Восеньскі настрой Белавежскай пушчы

ДРЫМОТНАСЦЬ

Лета тэлепа, даўтэ і душае, І пакулі сцюжы не зраўналі, Сонны дожджы Марасіста дагупае Галавешні карон на раллі. Прачынацца лікуецца рандэ, Паахае, Праспіраўшы перу. Восень хітра ў душу завураецца, Як лісіца ў глухую нору.

КАПЕЛЮШЫ ДОЛЮ!

Чолаў задушліва гаспадары, Капелюшы хіньце долу, панове! Зноў Белавежа ў пулятай панёве Восень шэпча: — Тугу прагнучы. У Белавежы багаты пасаг. Доўга жарос не наважыцца ў сваты. Смыль наўзвас маладзых дукаты ў цераме, шпонам Вятрам і пазах. Руха, які запі, іжыцца наўскач. Стануць сухоў ззеленыя змеі. Значыць, бяда чарпайтой разумею — Аж надрываецца ў неба журавіна.

МУСЦЬ ДОУЖЫЦЦА

Ліставейны лівень, Белавежы, Цёплы град арудзельных жалудоў. Зубраніт вятрыстае нацлежы. Ціхі смех няпуджаных слядоў. Мох, расцудзены баравікамі. Мокрыя бабровыя хлуды. Гэта мусць доужыцца гадамі, Успаміны грэць у халады.

ТРАДЫЦЫЙНАЕ

Журавы пасудца на балое, Грэюцца ў дарогу журавінамі. А туга сталіся на ўзлёце, Каб знікнуць сваімі пудзінамі. Журавы падмудца ў нябёсы Даганяць туту далёка ў вырай. Восеньскі настрой пераліваеся Зыбавата пер'е паташывае. У ставок вада цішыя сядкае. А над чаратамі, па-над пушчаю З туманом плыве і не сціхае Як пацуду — Курлыканне скрыпуцае...

ТУРЛЮЙ

Турай роў І паліўчы роў Ладзілі яшчэныя баравіне. Саж паганскі дух Яе сцярог, Лёгкаў ў аблокаў на паміне. Не адан вяхор Зламаў язык, А Турлюй не вымавіў з разгону. На іхні пад рык, І сых, і зых Лось губляе галаву й карону.

ЦЯЖКА

Дзяцел ісціну даводзіць дзюбай, Толькі пра свае шуміць сасна. У сасны з вясні думі адна — Высіцца ёй не гудца перад згубай. Беразняк усмешкай белазубай Так і прасяняцца да віда. На хвасце ў сарокі пер'іна Пераважыць ісціну рахубай. Біся лобам ці сцярай дзюбай — Не памірацца з маной віна. І лясная знае даўніна — Цяжка ісціну даводзіць дзюбай.

б прыгадаў Алеся Звонака. Гэ- та чалавек высокай культуры і інтэлекту. Ён, можа, баяўся напружана раскрываць гэту тэ- му, але паказваў яе на-свойму,

тыю ўступіў. Так я і перабі- ваўся без пасаг і ўзнагарод. Самае вышэйшае адзнака — ордэн Дружбы народаў да 50-годдзя.

— Напалавіну: адзін конь — адна курапатка.

— Вось да якога «двухмоўя» яны заклікалі.

— Напавіну. Вы адчуваеце, як мая чытачоў у паззі, аса- бля паззі беларускай. Што дае сіль пісаць?

— Калі пераліваючы возе- ра, заплыў са сярэдзіны, то вяр- тацца ўжо і сіль не хопіць, і сэнсу няма. А наогул, не пісаць ужо не магу. Пішу, як ёсць якая хвіліна — нават у аўто- бусе, тралейбусе. Люблю пра-

даваць са словамі. Шуюю іх, запісваю, складаю ўласныя слоўнікі. Калі бываю да ўша- чых (а бываю там часта), заў- сёды хаджу следам за Марыяй Рыгоравай Трафімавай

сваякай па бацькавай лініі. Воль дзе жыць, некрутануць лексіка. І гэты рытуалі сля- ва заававаў, каб ідзе хуткая ўрбанізацыя, «асфальтацыя» беларускай мовы.

Ну, і люблю нейкае слова ча- сам «выкруціць» у вершы.

— Заўсёды, калі чытаю Вашы вершы, становіцца шкада, што гэта віртуознае валоданне сло- ваў, тонкае адчуванне яго, лёг- кага гульні з ім могуць быць на- сапраўднаму ацэнены толькі тымі, хто вырас у беларускай моўнай сям'і. У гэтым сэнсе Ваш асноўны чытач, напавіну, яшчэ не нарадзіўся. Цяпер го-

— Загаловам да гэтай гутаркі я ўзяў радзі з аднаго бараду- лінскага верша: Чорны вол маёй трывогі, Белы вол маёй надзеі. Цягнуць лямку да зямлі, — Змрок турботы ані радзе...

Выразнае, абразнае, жывое слова Рыгора Барадуліна... Па- куль існуе яно, — як у чыстую хвалю можна перамацаць ім у трапятку, рухавую стыхію мовы продку — ад шэрай пус- садзінасы, ад блякага і прэснага стаморы.

Гутарыў Валодзік ЖДАНЧО. Фота Валодзік ЖДАНЧО.

У пошуку кансалідуемых ідэй

Як паведамілі карэспандэнту БЕЛІНФАРМА ў Міністэрстве інфармацыі Беларусі, тут ад- быўся «круглы стол» журналі- стаў. Прадстаўнікі шэрагу пе- рыядычных выданняў выказалі сваё бачанне праблем, звязан- ных з асветленнем у друку праблем становлення белару- ской дзяржавы.

Нагледзячы на шматлікія за- клікі да захавання свабодна- сці, умяшчэння грамадзянска- міру і згоды, падкрэсліў у сва- ім выступленні міністр інфар- мацыі рэспублікі Анатоль Бу- тэвіч, палітычнае процістаян- нё ў Беларусі апошнім часам уз- мацаваўся. У гэтых варуках вельмі асцярожна паводзіцца ад сумленнасці, уважэнсці і

прадбачлівасці сродкаў маса- вай інфармацыі. Ніхто не аа- маўляе іх права на ўласную та- лічцы, на свабоду публічнага выказвання. Між тым, лічыць міністр, грамадства не ў стане зрабіць рашучага кроку напе- рад, калі не будзе знойдзены кансалідуемыя ідэі. Ён магла б стаць справа нацыя- нальнага адраджэння і павудо- вы на Беларусь суверэнай дзяржавы.

Выказаныя ў час «круглага стала» меркаванні і прапановы будуць грунтоўна разгледжаны на рэспубліканскім народзе- радзінскім пераходным выдан- ным, якую Міністэрства інфар- мацыі плануе прадвесці 29 каст- рычніка.

ПРАВЕРЦЕ ПРАВІЛЬНАСЦЬ АФАРМЛЕННЯ АБАНЕМЕНТА

На абанемента павінен быць прастаўлены адбітак сакавай машыны.

Пры афармленні падпіскі (пераадрасоўкі) без сакавай машыны на абанемента прастаўляецца адбітак каліяндарнага іштэмплі аддзялення сувязі. У гэтым выпадку абанемента вы- даецца падпісчыку з квітанням аб абласце кошту падпіскі (пераадрасоўкі).

Для афармлення падпіскі на газету або часопіс, а таксама для пераадрасавання выдання бланк абанемента з дазважачай карткай запавядаеца падпісчыкам чарнілам, разборліва, без скарачэнняў, адпаведна ўмовам, выкладзеным у каталогах. Запавяненне месцаўных клетак пры пераадрасаванні выдан- ня, а таксама клеткі «ПВ-МЕСЦА» робіцца работнікамі пред- прыемства сувязі.

Нашы лекі — ваша здароўе

МІНСК. Надаючы на мі- нскім заводзе медыкаменты асвоенны тры віды новых лекіаў «Лідава», «Неарал- рандэкс» і «Стрэндыдо- ка». Першае лякарства ран- ней звышавіла з іншымі рэспублікі СНД. Другое — традыцыйна беларускі рэпрадэ, а «Стрэндыдо- ка» — адзіны ў краінах Сад- ружнасці медыцынскі срод- рак, эфектыўны пры лячэнні крыжывых трембляў.

Цікава, што, нягледзячы на чужае фінансаванне ста- новіцца, колькасць штат- ных работнікаў не скарача- ецца. І сярэдняя зарплата на заводзе дэвальвувача- каля 7 тысяч рублёў.

Есць у Мінску па вуліцы Бельскага ўніверсам-магазін № 28 Фрунзенскага райкарада. Звычайны такі, непрыкметны. Вялікая пустая зала, сапільны асартымент прадуктаў, занятыя сваімі справамі прадвадцы. Цікае, нетаропкае жыццё. Сёння ўжо, мажліва, нішто не нагадвае пра тое, што паўгода назад універсам нежартоўна ліквідаваў, што яго калектыву быў расфарміраваны, нібы асвоены падраздзяленне з неадра- вальнага праліку, што ёсць матэрыялы адназначна асудзі- лым на розных гандлёвых «кропках», а былая гаспадыня — дырэктар Таццяна Ільініна Глазунова — дагэтуль сядзіць на «Валадарцы» — у гарадскім следчым ізалятары.

Усё «кримінальнае» магазіны міліцыі, які прывіла, вядомыя. І немудрагелёста вальтузныя найбольш прыкметныя прадстаўнікоў айтчынага гандлю ў большасці выпадак лажыць на паверхні. Але воль каб «прыхліць» іх з доказамі — тут патрэбны падыходзячы момант. 14 красавіка момант быў удамы — пераацэнка гарэлкі, там супрацоўнікі аддзялення барабы з эканамічнай азначэння Фрунзенскага РАУС наведлі менавіта магазін № 28.

Прыхаваная гарэлка, вядома, адразу знішчалася. Прадавец Наталія Прыходзька сумесна з намеснікам загадчыка аддзела Калініным Сашам, матэрыялы адназначна асудзілі, адназначна пераацэнілі 120 бутэлек гарэлкі «Рускай» на 0,7 л. Мяркуючы «навар» ад розніцы паміж старой і новай панова павінен быў склацца 4 200 рублёў.

Чатыры тысячы ў красавіку яшчэ былі сумай, але гэта была значная дробязь у параўнанні з маштабамі дзейнасці дырэктара Глазунова.

Таццяна Ільініна, не пакрыўдзяная лясам саракагадовай дамы, уладкавалася ў жыллі нядрэнна. Карыстаўчыся сленгам сучаснай моладзі — «супаквава» што трэба. Кажуць, японскую відэатэхніку падбіраў пад колер шпалер. Часцінкам важывалася ў Польшчу. Моцныя сувязі дазвалялі ёй не губляцца ў лобной сітуацыі. Калі Глазунову прывезлі ў РАУС, ужо хвілін праз дзесяць яна заявіла: «Хлопцы, нешта я доўга ў вас даведзена, да я, і прыслае а вас пагоню здымаць. Так што стройцеся!» Сказана было з усмешкай, але не жартам.

Калектыў яна трымала жалезнай рукой. Прадавец Прыходзька, з чый кася Глазунова ўзяла на свабоду сорак дзве тысячы рублёў, тлумачыла: «Ну, як вы не разумеецеся, я не магла не даць!» Таццяна Ільініна наогул не бачыла розніцы паміж касай магазіна

Класіфікацыя спекуляцыя, але... Прыхадзілі Таццяна Ільініну ў шакаладу 15 красавіка, а ўжо 23-га былі прыняты нека- торыя змяненні ў заканадаў- стве Рэспублікі Беларусі, і такое паняцце, як «спекуляцыя» з законаў знікла. Рухаў, маўляў.

Такім чынам зараз, калі ды- ректара магазіна гандлюе не ў касу, а сабе ў кішэн, рэалізу- ючы «явак», гэта называецца не спекуляцыя, а прадпрым- лівасць.

Тыя сяброўскія паслугі, што Глазунова аказвала Грыгара- ну, на сухой мове закона на- зываюцца «наўмыснае пару- шэнне правяў гандлю, якое вы- разілася ў продажы тавараў са склада магазіна на папяр- рэдняй змове групай асоб у асабліва буйных размерах». У верасні адбылося пасяджэнне народнага суда Фрунзенска- раёна пад старшынствам суд- дай Людмілы Шапанікавай, на якім на паставе арт. 156- 2 ч. 4 Крымінальнага кодэкса РБ з прымяненнем арт. 42 КК РБ Таццяна Глазунова была прызначана пакаранне ў вы- глядзе трох гадоў б месцаў пазбаўлення волі з канфіска- цыяй маёмасці і з пазбаўлен- нем права займаць матэрыяль- на адказна пасады ўрмінак на 5 гадоў з адбыццём пака- рэння ў паправа-працоўнай калоніі агульнага рэжыму (на- там жа пасаджэнні 2,5 года калоніі атрымала Прыходзька і 2 гады «ліміт» — Сашка).

Прысуд для Глазуновай быў поўнай нечаканасцю. Сядзець у калоніі яна яўна не збіралася. І адвакат усяляк падарымляў у сваёй падпечнай упэўне- насці, што ўсё скончыцца доб- ра. Яшчэ падчас следства ён, без ценю сораму, у прысутнас- ці следчага запэўніваў яе: «Ша- панікава, не хвалюся, — усё вы- рэшыцца, з усімі дамоўляюся. І за- квату не бойся — ужо ўсё вывезлі». Не класіфі, пасля суда, сапраўды, канфіскацыя ўжо не было чаго. А калі пас- лед закінчыў следства Фрун-

зёнскага райпракуратура адразу выпусціла Глазунову на волю пад распіску аб нявыздзе, тая наогул павесілася.

І раптам — калонія. Таццяна Ільініна да такой ступені бы- ла апалячана прэсудам, што падхадзіла і... кінулася на- ўшчэ і залы суда. Але хіба ад канова далёка зблыжы?

Прысуд, сапраўды, неспра- вы. Мы ўжо неж прышлі да таго, што ў сённяшняй атмас- феры ўсёдазволенаці гандля-

ры за свае «хітрыкі» атрымлі- ваюць, у асноўным, выгоды да штрафы, якія толькі спрыяюць развіццю ў іх пачуцця гумару. Да калоніі справы даходзяць надзвычай рэдка.

— Людміла Ігараўна, вы не любіце гандлёвых работнікаў? — спытаўся ў яе суддзя Шапанікава. — У вас да іх наогул непрыязныя адносіны?

— Не, чаму? Сярод маіх за- садчальных яны таксама ёсць, у нас нармальныя адносіны.

— Вы лічыце, што так мож- на перамацаць парашнішні ў гандлі? Вы ідэалістка?

— Я не ідэалістка. Я разу- мею, што наш прадвец ніколі не выйдзе з-за сваіх службо- вых дзвярэй і не стане ў агуль- ную чаргу. Але Глазунова проста зарвалася. Дарэчы, па- каранне мін ёй прызначылі ні- жэй ніжэйшай — артыкул прадугледжвае ад 5 да 10 га- доў.

Мае пытанні да Людмілы Ігараўны насілі крыху права- кацыйны характар. Справа ў тым, што апошнім часам у нас пануюць пестымічныя пера- кананні, быццам з парашнішні ў гандлі ў цяперашняй эканамі- чэскай сітуацыі змагацца бес- карна. «Канешне!» — за- гаджваюць гандляры і яшчэ шпарты набавіваюць кішні. Мы, на сутнасці, унутрана капіту- лывалі перад імі. Але так, калі ўдумацца, можна ўсё апраў- даць, нават забойства. Сапраў- ды, навошта забойцаў лавіць? Усё роўна знойдзецца яшчэ

(Заключэнне на 6-й стар.)

КАРАКУЛЬ-ТУРА

мине Божа калі-небудзь вучились малювати свійго сына. Было б дзіўна і смешна, калі б сёння, калі нацыяналізм і сексуальны меншасці лічылі сябе выключэннімі і пакраўдзенымі, тхосцілі не прыгадваў бы, што студэнты аб'ёму маюць дзіцяці і яго дэла павінны сведчыць аб інтэлектуальным пераўладжванні дзяцей над дарослымі, і не сказаць бы: «Дзеці — гэта вялікая раса».

Напэўна, думка гэта сфармулявана ўжо даўно. Але дзеці — гэта яшчэ і самая знішчальная раса: ніводнаму дзіцяці не ўдалося пазбегнуць таго, каб не стаць дарослым. Пухляк малым ператвараецца ў прычыны падлеткаў, крыклівы становіцца спакойным, ціхонькі становіцца хуліганамі... У дзяцінстве вынікае са ста дзіця, вырастаюць ператварэння ў зусім іншага чалавека. У дзяцінстве ўсе без выключэння танюць, сьняваюць, майструюць, бачыць каларыяны сны, выдумляюць і малююць. Што многае з гэтага застаецца ў дарослым чалавеку? У лепшым выпадку — амаль нічога. Малючы са душой гэта «самаль», я імкнуса навуцць свайго сына малюваць.

Аляксандр КІШКІН.

СТРАШНАЯ-СТРАШНАЯ КАЗКА

Дзеці — катаргорія не ўзрастаю. Яна больш стасуецца з характарыстыкай пакаленняў. Усе мы немцы дзеці. Але дарослыя дзеці ўжо не пташчэны, у якіх гуляць жывыя іграшкі, у якіх — не дарослыя дзеці ўжо не спрабуюць на зуб рэчы, якіх ім спадабалася.

Напэўна, пераўладжана б нічога не бачыць. Ле-пей было б абмежаванне некалькімі лямі, атрымання ў міліцыі, адносна яшчэ адной хваоры, якая апалявае нашых дзяцей. Ле-пей было б не даваць пра тое, да чаго не маем ніякага дачынення. І жыць сабе спакойна.

Хто не любіць жыць спакойна? З пагардай адкінеце набліжае асконію слова «наркаты»... У кожнага сваё гора.

Што ж, сапраўды. Але гора мае адметную якасць: падобна кропкам утуні, які зліваецца ў адзін нежылы шар. А потым нежылы шар пачынае круціцца, што сямія прынялі для дзеці думкі, пачынаюць у кожным гуде аглушаюча аддаваць. Калі хоць грам цяжару з гэтага катла пераварыць, кожны, хто стане пры-метна менш.

ПАЎШАГА АНЁЛА

МІЛІЦЫЯНЕР уважліва прыслушваўся скрозь маленькае акенца. Гэта толькі бляжыня, тут ледзь наркаманаў, у іх судзіць як ме-дзістра, каб убацьчыць усе знутры. Але думка, што і яны, і я тут апінуліся неважкіма, не перадае. Я — для таго, каб не жыць пад папай, а хіба не можа ларыца так, што спакой і задавальненне аднойчы тэксам ператварэння ў сваёсаблівы наркотык?

За дзвярымі палат з'яўляюцца завіхляныя венты. Не ўбачыўшы знаёмых, зноў знікаюць. Тут можна ляжаць. Можна сесці. Устаць і крыху пахадзіць. Па-гаварыць з суседзямі. Потым зноў спазаць. Натуральна — ра-біць жа няма чаго. Крыху па-размаўляць, і больш не хоча-цца, таму што амаль за сорак дзесяціжыц усе тэмы аб-мержаваныя ў усіх бакоў. Калі з'яўляецца нехта новы — бы-ццам кіслародны балон. На не-калькі дзесяціжыц больш, па-лі-жудым дэкарацыя больш жы-ццёва, амаль вяртаецца да па-чынаў.

Віталі падыходзіць да кра-таў ля адкрытага акіна ў холе, ставіць крэсла і лбом упірае-ца ў непатрабныя пруты. Ён заўсёды фірапачка. Пруты не самыя пярэдыя рэч, якую ён імкнецца перамагчы. Тэрмін ля-чэння хутка скончыцца, і ён не можа дакачацца, калі гучыць здаровы рогат праўдзіцы з таго боку кратаў. Хай чуюць. Хай ведаюць, што тут дурны!

Ён прышоў у Навінінкі сам. Інакш усе роўна папраўду пры-му. Аднак гэта не азначае, што ён вельмі жадаў ляжыцца. Зараз яму ўжо добра. І ён а-жывае дэкарацыя больш жы-ццёва, амаль вяртаецца да па-чынаў.

Устаць і крыху пахадзіць. Па-гаварыць з суседзямі. Потым зноў спазаць. Натуральна — ра-біць жа няма чаго. Крыху па-размаўляць, і больш не хоча-цца, таму што амаль за сорак дзесяціжыц усе тэмы аб-мержаваныя ў усіх бакоў. Калі з'яўляецца нехта новы — бы-ццам кіслародны балон. На не-калькі дзесяціжыц больш, па-лі-жудым дэкарацыя больш жы-ццёва, амаль вяртаецца да па-чынаў.

Віталі падыходзіць да кра-таў ля адкрытага акіна ў холе, ставіць крэсла і лбом упірае-ца ў непатрабныя пруты. Ён заўсёды фірапачка. Пруты не самыя пярэдыя рэч, якую ён імкнецца перамагчы. Тэрмін ля-чэння хутка скончыцца, і ён не можа дакачацца, калі гучыць здаровы рогат праўдзіцы з таго боку кратаў. Хай чуюць. Хай ведаюць, што тут дурны!

Ён прышоў у Навінінкі сам. Інакш усе роўна папраўду пры-му. Аднак гэта не азначае, што ён вельмі жадаў ляжыцца. Зараз яму ўжо добра. І ён а-жывае дэкарацыя больш жы-ццёва, амаль вяртаецца да па-чынаў.

Устаць і крыху пахадзіць. Па-гаварыць з суседзямі. Потым зноў спазаць. Натуральна — ра-біць жа няма чаго. Крыху па-размаўляць, і больш не хоча-цца, таму што амаль за сорак дзесяціжыц усе тэмы аб-мержаваныя ў усіх бакоў. Калі з'яўляецца нехта новы — бы-ццам кіслародны балон. На не-калькі дзесяціжыц больш, па-лі-жудым дэкарацыя больш жы-ццёва, амаль вяртаецца да па-чынаў.

А НЕ АБВЯШЧАЦЬ

Здарэцца, можна не разлічыць дозу... Калі нехта адзіноч-ца — рака побач. Каб ні-ка не падставіць, лепей зрабіць усе ціха, схаваць цела. Усе а-дзіліся. Закавалі галавымі. Так, нябожчык (не дай Бог, каше-не) не павінен сарваць спра-ву. Кожны ў гэты час думае, што менавіта з ім не павіна нічога здарыцца. І ўважліва са-чыў за суседзямі. Чым больш іх лаяць, тым больш рэзкай будзе зваротная рэакцыя: «во-сь яам на злось».

КАБ зрабіць справу, трэба добра папрацаваць. Не трэба ехаць далёка за межы рэспублікі. Усё, што не-абходна, можна знайсці і тут. Навінінны бабуркі і дзяўду-лі, якія заўсёды крываць, што правільна, усе жывыя сумленныя, добра ведаюць, чым ганяюць. Але ж, далібог, сталі пе-рад ім, вымольвае і ачува-е: з кожным лішнім словам (такія справы звычайна выра-шаюцца хутка), некуды пра-валяе. Далёка-далёка. І са-сонца няма, а ў галаву нешта пяць. Ну, старая гандлярка, адкуль жа ты ведаеш сёння-нія цэны, калі мак у цябе толь-кі на печыва? Мала грошай? Во, забірай джынсоўку, добрая куртка, унуку падарыш...

Але ў натуральным абме-не добра ідзе гарэшка і цукар. Так і гаспадары задаволены, і па-купнікам танней. Міліцыя так-сама шукае і знішчае мажы-на. І лічыць у справядла-цах называюцца немалым. Але каб мы так працавалі, раска-звае Ігар, не было б сэнсу пра-цягваць «рухавіш».

Але ўжо мажы абме-не сабе сам, заўсёды знішчае, дзе можна купіць саломку. Ле-ма адна іхлікая каштавала тысячы рублёў. Гэта толькі на азіяцкіх рынках. Яны не ма-гу аму растлумачыць, што, акрамя базіліскаў акаліч-скай жыцця, якія так не па-даваюцца, ёсць іх дрыгот-кі крышталі перацата змо-нага ішо на дрэвах, ёсць пры-емы сум ад таго, што калі з'яўляецца сонца, то раўняцца на тэме чымсьці высы-рава. Прыемнік, які з'яўляец-ца ў сні, не варты таго, каб

Здарэцца, можна не разлічыць дозу... Калі нехта адзіноч-ца — рака побач. Каб ні-ка не падставіць, лепей зрабіць усе ціха, схаваць цела. Усе а-дзіліся. Закавалі галавымі. Так, нябожчык (не дай Бог, каше-не) не павінен сарваць спра-ву. Кожны ў гэты час думае, што менавіта з ім не павіна нічога здарыцца. І ўважліва са-чыў за суседзямі. Чым больш іх лаяць, тым больш рэзкай будзе зваротная рэакцыя: «во-сь яам на злось».

КАБ зрабіць справу, трэба добра папрацаваць. Не трэба ехаць далёка за межы рэспублікі. Усё, што не-абходна, можна знайсці і тут. Навінінны бабуркі і дзяўду-лі, якія заўсёды крываць, што правільна, усе жывыя сумленныя, добра ведаюць, чым ганяюць. Але ж, далібог, сталі пе-рад ім, вымольвае і ачува-е: з кожным лішнім словам (такія справы звычайна выра-шаюцца хутка), некуды пра-валяе. Далёка-далёка. І са-сонца няма, а ў галаву нешта пяць. Ну, старая гандлярка, адкуль жа ты ведаеш сёння-нія цэны, калі мак у цябе толь-кі на печыва? Мала грошай? Во, забірай джынсоўку, добрая куртка, унуку падарыш...

Але ў натуральным абме-не добра ідзе гарэшка і цукар. Так і гаспадары задаволены, і па-купнікам танней. Міліцыя так-сама шукае і знішчае мажы-на. І лічыць у справядла-цах называюцца немалым. Але каб мы так працавалі, раска-звае Ігар, не было б сэнсу пра-цягваць «рухавіш».

Але ўжо мажы абме-не сабе сам, заўсёды знішчае, дзе можна купіць саломку. Ле-ма адна іхлікая каштавала тысячы рублёў. Гэта толькі на азіяцкіх рынках. Яны не ма-гу аму растлумачыць, што, акрамя базіліскаў акаліч-скай жыцця, якія так не па-даваюцца, ёсць іх дрыгот-кі крышталі перацата змо-нага ішо на дрэвах, ёсць пры-емы сум ад таго, што калі з'яўляецца сонца, то раўняцца на тэме чымсьці высы-рава. Прыемнік, які з'яўляец-ца ў сні, не варты таго, каб

Здарэцца, можна не разлічыць дозу... Калі нехта адзіноч-ца — рака побач. Каб ні-ка не падставіць, лепей зрабіць усе ціха, схаваць цела. Усе а-дзіліся. Закавалі галавымі. Так, нябожчык (не дай Бог, каше-не) не павінен сарваць спра-ву. Кожны ў гэты час думае, што менавіта з ім не павіна нічога здарыцца. І ўважліва са-чыў за суседзямі. Чым больш іх лаяць, тым больш рэзкай будзе зваротная рэакцыя: «во-сь яам на злось».

КАБ зрабіць справу, трэба добра папрацаваць. Не трэба ехаць далёка за межы рэспублікі. Усё, што не-абходна, можна знайсці і тут. Навінінны бабуркі і дзяўду-лі, якія заўсёды крываць, што правільна, усе жывыя сумленныя, добра ведаюць, чым ганяюць. Але ж, далібог, сталі пе-рад ім, вымольвае і ачува-е: з кожным лішнім словам (такія справы звычайна выра-шаюцца хутка), некуды пра-валяе. Далёка-далёка. І са-сонца няма, а ў галаву нешта пяць. Ну, старая гандлярка, адкуль жа ты ведаеш сёння-нія цэны, калі мак у цябе толь-кі на печыва? Мала грошай? Во, забірай джынсоўку, добрая куртка, унуку падарыш...

Але ў натуральным абме-не добра ідзе гарэшка і цукар. Так і гаспадары задаволены, і па-купнікам танней. Міліцыя так-сама шукае і знішчае мажы-на. І лічыць у справядла-цах называюцца немалым. Але каб мы так працавалі, раска-звае Ігар, не было б сэнсу пра-цягваць «рухавіш».

Але ўжо мажы абме-не сабе сам, заўсёды знішчае, дзе можна купіць саломку. Ле-ма адна іхлікая каштавала тысячы рублёў. Гэта толькі на азіяцкіх рынках. Яны не ма-гу аму растлумачыць, што, акрамя базіліскаў акаліч-скай жыцця, якія так не па-даваюцца, ёсць іх дрыгот-кі крышталі перацата змо-нага ішо на дрэвах, ёсць пры-емы сум ад таго, што калі з'яўляецца сонца, то раўняцца на тэме чымсьці высы-рава. Прыемнік, які з'яўляец-ца ў сні, не варты таго, каб

КАЗАКІ-РАЗВОЙНІКІ

паступаюць у раўняны адрэны міліцыі. Ён абы, што вас-кімлівасць згвалтаваў сямі-лішні на гарышчы спіртных на-піткаў. Нічога ў прычыне дзі-ўнага, асвабіла пасля таго, я-з'явіліся кругласучасныя ка-мерцыяны каналы, якія пека-зуюць самую натуральную «паруху». Не гаворачы ўжо пра розныя перадыячныя «э-ра-тычныя» выданні. Калі вы чу-лі ў апошні раз пра нейкі мета-накіраваны дзяржаўны пра-грамы для дзяцей, якія фінан-саваліся б ўрадам ці камерцыя-

паступаюць у раўняны адрэны міліцыі. Ён абы, што вас-кімлівасць згвалтаваў сямі-лішні на гарышчы спіртных на-піткаў. Нічога ў прычыне дзі-ўнага, асвабіла пасля таго, я-з'явіліся кругласучасныя ка-мерцыяны каналы, якія пека-зуюць самую натуральную «паруху». Не гаворачы ўжо пра розныя перадыячныя «э-ра-тычныя» выданні. Калі вы чу-лі ў апошні раз пра нейкі мета-накіраваны дзяржаўны пра-грамы для дзяцей, якія фінан-саваліся б ўрадам ці камерцыя-

паступаюць у раўняны адрэны міліцыі. Ён абы, што вас-кімлівасць згвалтаваў сямі-лішні на гарышчы спіртных на-піткаў. Нічога ў прычыне дзі-ўнага, асвабіла пасля таго, я-з'явіліся кругласучасныя ка-мерцыяны каналы, якія пека-зуюць самую натуральную «паруху». Не гаворачы ўжо пра розныя перадыячныя «э-ра-тычныя» выданні. Калі вы чу-лі ў апошні раз пра нейкі мета-накіраваны дзяржаўны пра-грамы для дзяцей, якія фінан-саваліся б ўрадам ці камерцыя-

паступаюць у раўняны адрэны міліцыі. Ён абы, што вас-кімлівасць згвалтаваў сямі-лішні на гарышчы спіртных на-піткаў. Нічога ў прычыне дзі-ўнага, асвабіла пасля таго, я-з'явіліся кругласучасныя ка-мерцыяны каналы, якія пека-зуюць самую натуральную «паруху». Не гаворачы ўжо пра розныя перадыячныя «э-ра-тычныя» выданні. Калі вы чу-лі ў апошні раз пра нейкі мета-накіраваны дзяржаўны пра-грамы для дзяцей, якія фінан-саваліся б ўрадам ці камерцыя-

«ТАТА, КАЛІ Ж ТЫ ВЫРАСЦЕШ МАЛЕНЬКІМ?»

расці свядомасцю. Свядомасць некалі падказала нашым про-кам, што за галіні дрэва паслыў зручна трымацца за-стом. Затым падказала, як з-да-біць з дрэва агонь, потым — як зрабіць табурэтку. Ад тым, што жывое дрэва — «устрой-ства» куды больш складанае і карыснае, чым табурэтка, пачалі здагадвацца параўнальна ня-даўна. Што ж датычыцца дзя-цей, то ўзровень свядомасці «чалавека сённяшняга» дазва-ляе разглядаць падрастаючае пакаленне ўжо як «сравіну», з якой атрымліваюцца дарос-

ХАЙ ЗАЎСЕДЫ БУДУ Я!

Дзе твая далонь, малы?

Я сяджу над лістом белай паперы, а ў вушах у мяне го-лас сына.

«Я чамусьці не хачу ма-ма, — казаў ён мне па доро-зе ў іспі, — і шкадакладні не хачу, і жываці».

«Але, малы, — пераконва-ла я яго, — мы ж ходзім на ра-боту не толькі, каб купіць ца-цкі, нам патрэбны грошы на яду, на хлеб».

Ён моцна трымаўся, ён мо-ціць раздэўся, узяў мішку і сам пайшоў у групы.

«Мама, адчыні мне дзверы». Я дзіўлялася.

«Мама! Пайшлі дамоў! Я нічога не хачу, мама!».

Хто, хто пераканаў? мяне, што так трэба?

Трывогу забілі ўрачы-псіхі-ятры. Яшчэ год назад яны а-біра-лі на канферэнцыі тыпу: «Псіхалогія чалавека дзікага». І тады ім была сказана фра-за: «Наша злучынае вар'я-кае грамадства». Урачы ве-даюць, што пакуль яны самі не спыніліся. У першую чаргу трэба ратаваць дзяцей.

А ўчора Наталія Канстанці-наўна Грыгор'ева, галоўны дзі-цячы псіхіятр рэспублікі, у до-ме-інтэрнаце для дзяцей-інва-лідаў прасіла дзесяцігадовага хлопчыка, які называўся Таня, паказаць яны. Таня для хваоры Дзіця зямлі: вельмі а-жывае, баразанавае. Ён заў-сёды ляжыць на вушнях. Звяр-нуўшы ўвагу студэнта на ско-нішую патылку хлопчыка, раско-сся вочы, маленькія ву-шы і далоні з адной толькі па-парочнай лініяй, яна сказала: «Прычына гэтай хваоры — а-жывае вам храмасомныя па-рушэнні. І, як вы самі разуме-це, пасля Чарнобыля, на восьмымі, дзесяцімі годамі, мы будзем назіраць усплёск хра-масомных захворванняў».

Нам усім неабходна зразу-мець дзве відэачасы. Пер-шая — як і ў многіх іншых выпадках, тут сваю карына справа зроблена (Чарнобыль). Дзев'яты месяцы пасля ава-дзі былі часамі радэактыўна-га бау. Памятаеце, як некаго-рым з нас абавязалі гартаці медыцынскімі ёламі, каб выра-таваць свае шчытападобныя залозы ад чарнобыльскага ба-ду? Мы былі падобнымі на пу-жылівага страуса. Радэактыў-ны ёд выбару галавы нашых дзяцей. Ён затрымаў і ска-жыў развіццё галаўнога мозгу. У зонах жорсткага кантролю такія дзеці нарадзіліся пасля 86-га больш чым звышай. Та-ды ж, у першым пасляваары-нны гадзі, у пні абласных рэ-спублікі ўсё большую колькасць дзяцей ахопліваў страх. Дзеці пачыналі баяцца папачы, без усякай бачнай прычыны. Гэта было вынікам арганічнага па-ражэння мозгу.

З часам сітуацыя мянялася не да лепшага. Ёд мянялі доў-гажывучыя істоты: цэлю, стронцію, плутонію. Пісічныя захворванні, якія самі па сабе ўскладніліся, заўсёды супра-ваджаюцца цыпер хронічным захворванням унутраных ор-ганаў. Да сённяшняга дня ў чатыры разы ўзрасла коль-касць сугаравых сіндрамаў, да якіх адносяцца эпілепсія, ў Навінінкі на базе дзіцячага аддзялення вымушаны былі адкрыць цэнтр па выяўленню і лячэнню эпілепсіі, колькасць захворванняў якой з 85 года павялічылася ў тры разы.

Вар'яцтва з'явіўся ў нас пры-чым разам з напоянымі су-мамі дамоў. Закладачы, зай-здрыны, пакрыўджаныя аб-смадаваннем, мы страчваем сваё галаўное — Дом, мы страчваем яго сэнс. Дом — гэта адзіна рэальнасць, што можа нас выратаваць у наш душэ-на-хворы час.

«Чуеце, што я табе сказала?» — самы распаўсюджаны вы-раз у нашых сем'ях. І сапраў-ды, дзеці перастаюць чуць нас, гэта іх першы вынісены нам прыгавор. А мы ўзраваемся і зрываем на іх усю сваю стом-ленасць і бясцільнасць.

Другая відэачас — ку-ды больш за Чарнобыль віна-ваты перад дзецьмі мы самі. Віна наша двайная. Во Чарно-быль — па-свойму вельмі ру-чыны, і мы выкарыстоўваем яго на ўсё што прапачуе.

Мы паводзім сябе па-рапей-шаму. Мы дазваляем сабе страчваць розум разам з астат-

Прывыкаўшыся да надзе-ін-ных клопатаў, цяжкіх проці-стаяч іх надануцтва ўладзе. Свядомасць прывыкла спа-мываць у неабмежаванай ноль-насці навіны, плёткі, сенсацыі і проста не прыспасо-ва-ва-ла складаным душэўным парывам, на якія проста не хапае часу.

Мы знайшлі час прадста-віць вайшчэ свой «Невад». Ён пастараецца выцігнуць з глы-біні штотдэйнага існавання та-му-зору, та-му-болі, та-му — нейкую спрадэчную шчы-расць. Мы спадзяемся, што яго выпусці знойдуць ваш водгук і разуменне і будуць з'яўляцца на газетнай плошчы больш-менш рэгулярна.

МАМА! ЧАМУ ТЫ УСЕ МЕНІШ УСМІХАЕШСЯ? Чаму табе раўні заўсё-ды затым сумамі і дзі-м? Не іх не хапае? Вы заўсёды нечым апаляханы. Скажы,

што дарослыя самі прыдума-лі свае кахмшы. МАМА! Я НЕ ХАЧУ ТАК. САМА БАЯЦІСЯ. Так, я яшчэ малы, але можа гэта і добра, што я нечага не ра-

Калі яе скапілі за руку, яна нават не заплакала. Можна, у дзіцяці год гадзі цыпер раз-вучыліся плакаць? А можа, ка-жыны крадзеж для цыпершых школьніц ужо не адзіна та-кая трэба прайваць свае дзі-ячыя сілкі? На гэтыя пытан-ні Света не пачыла метагдо-дны адказваць. Ну, пакарлі я-бышкі нявыжываю на вуліцу, у класе «залежыць» на-зваюць. Ну і што? Што вы ад мяне хочаце?

А што мы хочам хацець ад ху-дарынай, звычайнай, па вялі-каму рахунку, дзіўчынкі, якая ў час урока фізкультуры засталася ў класе, узла ключы ад кватэры з сумкі сваёй сяброў-кі, схапіла на тую кватэру, узяла з сабой некалькі залатых рэчаў і вярнулася... у клас. І ўсё гэта на працягу аднаго школьнага ўрока.

Саме жалівае, на мой по-гляд, у гэтай сітуацыі, што яна сьпаводна глядзела ў вочы сваёй сяброўкі, якая ёй з захвален-нем раскажыла пра скаці праз гімнастычнага «кавала».

Памятаеце парголіва-вык-ры-валыя артыкулы па ўсёх на-ших газетах пра рост дзіця-чых злучынаў? У краінах Захаду, пра культ насілля, сексу, разбуральнага року ў ўвогуле разбэшчаны?

Усё гэта «букет», толькі яшчэ ў больш дзікай выглядзе, падобнасць наша мо-ладзны жон. Хоць, можа, мы ёй падносім гэты букет?

Зусім нядаўна Вячаслаў К., 1975 года нараджэння, стра-ліў у грудзі з бачковай дзвю-волькі Канстанціну П., 1965 го-да нараджэння, ад чаго той памёр. Абдыслы забойства на-сумнага распавяда

зумею? Ведаеш, аднойчы я паста-лею і т адзіліся, убачыў-шы мяне нідзім і смелым. Я ВЫРАТУЮ ЦЯБЕ, МА-МА!

Калі яе скапілі за руку, яна нават не заплакала. Можна, у дзіцяці год гадзі цыпер раз-вучыліся плакаць? А можа, ка-жыны крадзеж для цыпершых школьніц ужо не адзіна та-кая трэба прайваць свае дзі-ячыя сілкі? На гэтыя пытан-ні Света не пачыла метагдо-дны адказваць. Ну, пакарлі я-бышкі нявыжываю на вуліцу, у класе «залежыць» на-зваюць. Ну і што? Што вы ад мяне хочаце?

А што мы хочам хацець ад ху-дарынай, звычайнай, па вялі-каму рахунку, дзіўчынкі, якая ў час урока фізкультуры засталася ў класе, узла ключы ад кватэры з сумкі сваёй сяброў-кі, схапіла на тую кватэру, узяла з сабой некалькі залатых рэчаў і вярнулася... у клас. І ўсё гэта на працягу аднаго школьнага ўрока.

Саме жалівае, на мой по-гляд, у гэтай сітуацыі, што яна сьпаводна глядзела ў вочы сваёй сяброўкі, якая ёй з захвален-нем раскажыла пра скаці праз гімнастычнага «кавала».

Памятаеце парголіва-вык-ры-валыя артыкулы па ўсёх на-ших газетах пра рост дзіця-чых злучынаў? У краінах Захаду, пра культ насілля, сексу, разбуральнага року ў ўвогуле разбэшчаны?

Усё гэта «букет», толькі яшчэ ў больш дзікай выглядзе, падобнасць наша мо-ладзны жон. Хоць, можа, мы ёй падносім гэты букет?

Зусім нядаўна Вячаслаў К., 1975 года нараджэння, стра-ліў у грудзі з бачковай дзвю-волькі Канстанціну П., 1965 го-да нараджэння, ад чаго той памёр. Абдыслы забойства на-сумнага распавяда

зумею? Ведаеш, аднойчы я паста-лею і т адзіліся, убачыў-шы мяне нідзім і смелым. Я ВЫРАТУЮ ЦЯБЕ, МА-МА!

Калі яе скапілі за руку, яна нават не заплакала. Можна, у дзіцяці год гадзі цыпер раз-вучыліся плакаць? А можа, ка-жыны крадзеж для цыпершых школьніц ужо не адзіна та-кая трэба прайваць свае дзі-ячыя сілкі? На гэтыя пытан-ні Света не пачыла метагдо-дны адказваць. Ну, пакарлі я-бышкі нявыжываю на вуліцу, у класе «залежыць» на-зваюць. Ну і што? Што вы ад мяне хочаце?

А што мы хочам хацець ад ху-дарынай, звычайнай, па вялі-каму рахунку, дзіўчынкі, якая ў час урока фізкультуры засталася ў класе, узла ключы ад кватэры з сумкі сваёй сяброў-кі, схапіла на тую кватэру, узяла з сабой некалькі залатых рэчаў і вярнулася... у клас. І ўсё гэта на працягу аднаго школьнага ўрока.

Саме жалівае, на мой по-гляд, у гэтай сітуацыі, што яна сьпаводна глядзела ў вочы сваёй сяброўкі, якая ёй з захвален-нем раскажыла пра скаці праз гімнастычнага «кавала».

Памятаеце парголіва-вык-ры-валыя артыкулы па ўсёх на-ших газетах пра рост дзіця-чых злучынаў? У краінах Захаду, пра культ насілля, сексу, разбуральнага року ў ўвогуле разбэшчаны?

Усё гэта «букет», толькі яшчэ ў больш дзікай выглядзе, падобнасць наша мо-ладзны жон. Хоць, можа, мы ёй падносім гэты букет?

Зусім нядаўна Вячаслаў К., 1975 года нараджэння, стра-ліў у грудзі з бачковай дзвю-волькі Канстанціну П., 1965 го-да нараджэння, ад чаго той памёр. Абдыслы забойства на-сумнага распавяда

зумею? Ведаеш, аднойчы я паста-лею і т адзіліся, убачыў-шы мяне нідзім і смелым. Я ВЫРАТУЮ ЦЯБЕ, МА-МА!

Калі яе скапілі за руку, яна нават не заплакала. Можна, у дзіцяці год гадзі цыпер раз-вучыліся плакаць? А можа, ка-жыны крадзеж для цыпершых школьніц ужо не адзіна та-кая трэба прайваць свае дзі-ячыя сілкі? На гэтыя пытан-ні Света не пачыла метагдо-дны адказваць. Ну, пакарлі я-бышкі нявыжываю на вуліцу, у класе «залежыць» на-зваюць. Ну і што? Што вы ад мяне хочаце?

А што мы хочам хацець ад ху-дарынай, звычайнай, па вялі-каму рахунку, дзіўчынкі, якая ў час урока фізкультуры засталася ў класе, узла ключы ад кватэры з сумкі сваёй сяброў-кі, схапіла на тую кватэру, узяла з сабой некалькі залатых рэчаў і вярнулася... у клас. І ўсё гэта на працягу аднаго школьнага ўрока.

Саме жалівае, на мой по-гляд, у гэтай сітуацыі, што яна сьпаводна глядзела ў вочы сваёй сяброўкі, якая ёй з захвален-нем раскажыла пра скаці праз гімнастычнага «кавала».

Памятаеце парголіва-вык-ры-валыя артыкулы па ўсёх на-ших газетах пра рост дзіця-чых злучынаў? У краінах Захаду, пра культ насілля, сексу, разбуральнага року ў ўвогуле разбэшчаны?

Усё гэта «букет», толькі яшчэ ў больш дзікай выглядзе, падобнасць наша мо-ладзны жон. Хоць, можа, мы ёй падносім гэты букет?

Зусім нядаўна Вячаслаў К., 1975 года нараджэння, стра-ліў у грудзі з бачковай дзвю-волькі Канстанціну П., 1965 го-да нараджэння, ад чаго той памёр. Абдыслы забойства на-сумнага расп

чыне, што адзін садзіць «на іголку» пінкеру.

Яны бесамысловыя, лепш за медыкаў, знаходзіць вену. Ад доўгата ўжывання наркатыкаў сасуды закручваюцца, вены хваляюцца. Аб тым, што яны некалі былі на руках, сведчаць толькі бурныя дарожкі — сляды ад уколаў. Ці зацвярдзелыя кропачкі — каб не траўміраваць лішні раз пела, іх выкапваюць іголкай у адну дырку. Калі пельга трапіць у руку або далёна, пачынаюць калюць у ногі. Там знікаюць вены — ёсць пульсуючы радзічок пад пахав або на шыі. Цела нагавядае мучаж для ўколаў.

Медыцына. Вольга ніяк не можа паставіць кропельніцу Славку. Некалі пракалоў не прарасліш ніводнай кроплі крыві. Слава стомлена сон. Гэта не пакуты. Пакуты шчы будучы наперадзе, і вельмі цяжкія, ка-

РОДНЫ СКОЛОН

Лепш за ўсё жыць на Беларусі

Цікава, якое месца па ўзроўню жыцця сярод краін СНД займае Беларусь?

Трэба сказаць, што ўзровень жыцця — гэта вельмі шматграннае паняцце, таму звесці яго да адной канкрэтнай лічбы зусім не проста. Сістэма сацыяльных індэкасаў, распрацаваная экспертамі ААН, палічае, напрыклад, аж 37 паказчыкаў. Аднак у цэлым узровень жыцця прыблізна можна вымераць сярэднім ужываннем тавараў і паслуг на душу насельніцтва. Па гэтым паказчыку краіны СНД маюць паказчыкі ў наступным парадку (у рублях за год)

Беларусь — 4.750 рублёў,	Казахстан — 3.900 рублёў,
Украіна — 4.250 рублёў,	Азербайджан — 3.315 рублёў,
Расія — 4.230 рублёў,	Кыргыстан — 3.240 рублёў,
Малдова — 4.100 рублёў,	Узбекістан — 3.230 рублёў,
Арменія — 3.925 рублёў,	Туркменістан — 2.740 рублёў,
	Таджыкістан — 2.100 рублёў.

Як бачыце, згодна з гэтымі данымі, Беларусь можна лічыць самымі раёсам месцам у СНД. Хаця да Швецыі і Швейцарыі яшчэ вельмі далёка.

Р. АНЦІПАЎ (г. Жодзіна).

Ж. КУРІНА (г. Орша).

М. КУЗЬМЯНКОЎ (г. п. Балныні).

Хутэй за ўсё так. Дырэктар праграм «Астанкіна» ўжо закупіла стужку «Дзікая рука», дзе Кастра іграе ролю галоўнай гераіні — беднай дзяўчыны з дзікаватым і скляпаным лесам. У фільме 190 сэрій, і тэле- і радыё-СНД, у тым ліку і Беларусь, убачыць яго ў пачатку будучага года.

Ці праўда, што ў тэлесерыяле «Багатыя таксама плачуць» ролю Бета выконвае родны сын Веронікі Кастра?

А. КУЗЬМЯНКОЎ (г. п. Балныні).

Хутэй за ўсё так. Дырэктар праграм «Астанкіна» ўжо закупіла стужку «Дзікая рука», дзе Кастра іграе ролю галоўнай гераіні — беднай дзяўчыны з дзікаватым і скляпаным лесам. У фільме 190 сэрій, і тэле- і радыё-СНД, у тым ліку і Беларусь, убачыць яго ў пачатку будучага года.

Ці праўда, што ў тэлесерыяле «Багатыя таксама плачуць» ролю Бета выконвае родны сын Веронікі Кастра?

А. КУЗЬМЯНКОЎ (г. п. Балныні).

Хутэй за ўсё так. Дырэктар праграм «Астанкіна» ўжо закупіла стужку «Дзікая рука», дзе Кастра іграе ролю галоўнай гераіні — беднай дзяўчыны з дзікаватым і скляпаным лесам. У фільме 190 сэрій, і тэле- і радыё-СНД, у тым ліку і Беларусь, убачыць яго ў пачатку будучага года.

Ці праўда, што ў тэлесерыяле «Багатыя таксама плачуць» ролю Бета выконвае родны сын Веронікі Кастра?

А. КУЗЬМЯНКОЎ (г. п. Балныні).

Хутэй за ўсё так. Дырэктар праграм «Астанкіна» ўжо закупіла стужку «Дзікая рука», дзе Кастра іграе ролю галоўнай гераіні — беднай дзяўчыны з дзікаватым і скляпаным лесам. У фільме 190 сэрій, і тэле- і радыё-СНД, у тым ліку і Беларусь, убачыць яго ў пачатку будучага года.

Ці праўда, што ў тэлесерыяле «Багатыя таксама плачуць» ролю Бета выконвае родны сын Веронікі Кастра?

А. КУЗЬМЯНКОЎ (г. п. Балныні).

Хутэй за ўсё так. Дырэктар праграм «Астанкіна» ўжо закупіла стужку «Дзікая рука», дзе Кастра іграе ролю галоўнай гераіні — беднай дзяўчыны з дзікаватым і скляпаным лесам. У фільме 190 сэрій, і тэле- і радыё-СНД, у тым ліку і Беларусь, убачыць яго ў пачатку будучага года.

Ці праўда, што ў тэлесерыяле «Багатыя таксама плачуць» ролю Бета выконвае родны сын Веронікі Кастра?

А. КУЗЬМЯНКОЎ (г. п. Балныні).

Хутэй за ўсё так. Дырэктар праграм «Астанкіна» ўжо закупіла стужку «Дзікая рука», дзе Кастра іграе ролю галоўнай гераіні — беднай дзяўчыны з дзікаватым і скляпаным лесам. У фільме 190 сэрій, і тэле- і радыё-СНД, у тым ліку і Беларусь, убачыць яго ў пачатку будучага года.

Ці праўда, што ў тэлесерыяле «Багатыя таксама плачуць» ролю Бета выконвае родны сын Веронікі Кастра?

А. КУЗЬМЯНКОЎ (г. п. Балныні).

Хутэй за ўсё так. Дырэктар праграм «Астанкіна» ўжо закупіла стужку «Дзікая рука», дзе Кастра іграе ролю галоўнай гераіні — беднай дзяўчыны з дзікаватым і скляпаным лесам. У фільме 190 сэрій, і тэле- і радыё-СНД, у тым ліку і Беларусь, убачыць яго ў пачатку будучага года.

Ці праўда, што ў тэлесерыяле «Багатыя таксама плачуць» ролю Бета выконвае родны сын Веронікі Кастра?

А. КУЗЬМЯНКОЎ (г. п. Балныні).

Хутэй за ўсё так. Дырэктар праграм «Астанкіна» ўжо закупіла стужку «Дзікая рука», дзе Кастра іграе ролю галоўнай гераіні — беднай дзяўчыны з дзікаватым і скляпаным лесам. У фільме 190 сэрій, і тэле- і радыё-СНД, у тым ліку і Беларусь, убачыць яго ў пачатку будучага года.

Ці праўда, што ў тэлесерыяле «Багатыя таксама плачуць» ролю Бета выконвае родны сын Веронікі Кастра?

А. КУЗЬМЯНКОЎ (г. п. Балныні).

Хутэй за ўсё так. Дырэктар праграм «Астанкіна» ўжо закупіла стужку «Дзікая рука», дзе Кастра іграе ролю галоўнай гераіні — беднай дзяўчыны з дзікаватым і скляпаным лесам. У фільме 190 сэрій, і тэле- і радыё-СНД, у тым ліку і Беларусь, убачыць яго ў пачатку будучага года.

Ці праўда, што ў тэлесерыяле «Багатыя таксама плачуць» ролю Бета выконвае родны сын Веронікі Кастра?

А. КУЗЬМЯНКОЎ (г. п. Балныні).

Хутэй за ўсё так. Дырэктар праграм «Астанкіна» ўжо закупіла стужку «Дзікая рука», дзе Кастра іграе ролю галоўнай гераіні — беднай дзяўчыны з дзікаватым і скляпаным лесам. У фільме 190 сэрій, і тэле- і радыё-СНД, у тым ліку і Беларусь, убачыць яго ў пачатку будучага года.

Ці праўда, што ў тэлесерыяле «Багатыя таксама плачуць» ролю Бета выконвае родны сын Веронікі Кастра?

А. КУЗЬМЯНКОЎ (г. п. Балныні).

Хутэй за ўсё так. Дырэктар праграм «Астанкіна» ўжо закупіла стужку «Дзікая рука», дзе Кастра іграе ролю галоўнай гераіні — беднай дзяўчыны з дзікаватым і скляпаным лесам. У фільме 190 сэрій, і тэле- і радыё-СНД, у тым ліку і Беларусь, убачыць яго ў пачатку будучага года.

Ці праўда, што ў тэлесерыяле «Багатыя таксама плачуць» ролю Бета выконвае родны сын Веронікі Кастра?

А. КУЗЬМЯНКОЎ (г. п. Балныні).

Хутэй за ўсё так. Дырэктар праграм «Астанкіна» ўжо закупіла стужку «Дзікая рука», дзе Кастра іграе ролю галоўнай гераіні — беднай дзяўчыны з дзікаватым і скляпаным лесам. У фільме 190 сэрій, і тэле- і радыё-СНД, у тым ліку і Беларусь, убачыць яго ў пачатку будучага года.

Ці праўда, што ў тэлесерыяле «Багатыя таксама плачуць» ролю Бета выконвае родны сын Веронікі Кастра?

А. КУЗЬМЯНКОЎ (г. п. Балныні).

Хутэй за ўсё так. Дырэктар праграм «Астанкіна» ўжо закупіла стужку «Дзікая рука», дзе Кастра іграе ролю галоўнай гераіні — беднай дзяўчыны з дзікаватым і скляпаным лесам. У фільме 190 сэрій, і тэле- і радыё-СНД, у тым ліку і Беларусь, убачыць яго ў пачатку будучага года.

Ці праўда, што ў тэлесерыяле «Багатыя таксама плачуць» ролю Бета выконвае родны сын Веронікі Кастра?

А. КУЗЬМЯНКОЎ (г. п. Балныні).

Хутэй за ўсё так. Дырэктар праграм «Астанкіна» ўжо закупіла стужку «Дзікая рука», дзе Кастра іграе ролю галоўнай гераіні — беднай дзяўчыны з дзікаватым і скляпаным лесам. У фільме 190 сэрій, і тэле- і радыё-СНД, у тым ліку і Беларусь, убачыць яго ў пачатку будучага года.

Ці праўда, што ў тэлесерыяле «Багатыя таксама плачуць» ролю Бета выконвае родны сын Веронікі Кастра?

А. КУЗЬМЯНКОЎ (г. п. Балныні).

Хутэй за ўсё так. Дырэктар праграм «Астанкіна» ўжо закупіла стужку «Дзікая рука», дзе Кастра іграе ролю галоўнай гераіні — беднай дзяўчыны з дзікаватым і скляпаным лесам. У фільме 190 сэрій, і тэле- і радыё-СНД, у тым ліку і Беларусь, убачыць яго ў пачатку будучага года.

Ці праўда, што ў тэлесерыяле «Багатыя таксама плачуць» ролю Бета выконвае родны сын Веронікі Кастра?

А. КУЗЬМЯНКОЎ (г. п. Балныні).

Хутэй за ўсё так. Дырэктар праграм «Астанкіна» ўжо закупіла стужку «Дзікая рука», дзе Кастра іграе ролю галоўнай гераіні — беднай дзяўчыны з дзікаватым і скляпаным лесам. У фільме 190 сэрій, і тэле- і радыё-СНД, у тым ліку і Беларусь, убачыць яго ў пачатку будучага года.

Ці праўда, што ў тэлесерыяле «Багатыя таксама плачуць» ролю Бета выконвае родны сын Веронікі Кастра?

А. КУЗЬМЯНКОЎ (г. п. Балныні).

Хутэй за ўсё так. Дырэктар праграм «Астанкіна» ўжо закупіла стужку «Дзікая рука», дзе Кастра іграе ролю галоўнай гераіні — беднай дзяўчыны з дзікаватым і скляпаным лесам. У фільме 190 сэрій, і тэле- і радыё-СНД, у тым ліку і Беларусь, убачыць яго ў пачатку будучага года.

Ці праўда, што ў тэлесерыяле «Багатыя таксама плачуць» ролю Бета выконвае родны сын Веронікі Кастра?

А. КУЗЬМЯНКОЎ (г. п. Балныні).

Хутэй за ўсё так. Дырэктар праграм «Астанкіна» ўжо закупіла стужку «Дзікая рука», дзе Кастра іграе ролю галоўнай гераіні — беднай дзяўчыны з дзікаватым і скляпаным лесам. У фільме 190 сэрій, і тэле- і радыё-СНД, у тым ліку і Беларусь, убачыць яго ў пачатку будучага года.

Ці праўда, што ў тэлесерыяле «Багатыя таксама плачуць» ролю Бета выконвае родны сын Веронікі Кастра?

А. КУЗЬМЯНКОЎ (г. п. Балныні).

Хутэй за ўсё так. Дырэктар праграм «Астанкіна» ўжо закупіла стужку «Дзікая рука», дзе Кастра іграе ролю галоўнай гераіні — беднай дзяўчыны з дзікаватым і скляпаным лесам. У фільме 190 сэрій, і тэле- і радыё-СНД, у тым ліку і Беларусь, убачыць яго ў пачатку будучага года.

Ці праўда, што ў тэлесерыяле «Багатыя таксама плачуць» ролю Бета выконвае родны сын Веронікі Кастра?

А. КУЗЬМЯНКОЎ (г. п. Балныні).

Хутэй за ўсё так. Дырэктар праграм «Астанкіна» ўжо закупіла стужку «Дзікая рука», дзе Кастра іграе ролю галоўнай гераіні — беднай дзяўчыны з дзікаватым і скляпаным лесам. У фільме 190 сэрій, і тэле- і радыё-СНД, у тым ліку і Беларусь, убачыць яго ў пачатку будучага года.

Ці праўда, што ў тэлесерыяле «Багатыя таксама плачуць» ролю Бета выконвае родны сын Веронікі Кастра?

А. КУЗЬМЯНКОЎ (г. п. Балныні).

Хутэй за ўсё так. Дырэктар праграм «Астанкіна» ўжо закупіла стужку «Дзікая рука», дзе Кастра іграе ролю галоўнай гераіні — беднай дзяўчыны з дзікаватым і скляпаным лесам. У фільме 190 сэрій, і тэле- і радыё-СНД, у тым ліку і Беларусь, убачыць яго ў пачатку будучага года.

Ці праўда, што ў тэлесерыяле «Багатыя таксама плачуць» ролю Бета выконвае родны сын Веронікі Кастра?

А. КУЗЬМЯНКОЎ (г. п. Балныні).

Хутэй за ўсё так. Дырэктар праграм «Астанкіна» ўжо закупіла стужку «Дзікая рука», дзе Кастра іграе ролю галоўнай гераіні — беднай дзяўчыны з дзікаватым і скляпаным лесам. У фільме 190 сэрій, і тэле- і радыё-СНД, у тым ліку і Беларусь, убачыць яго ў пачатку будучага года.

Ці праўда, што ў тэлесерыяле «Багатыя таксама плачуць» ролю Бета выконвае родны сын Веронікі Кастра?

А. КУЗЬМЯНКОЎ (г. п. Балныні).

Хутэй за ўсё так. Дырэктар праграм «Астанкіна» ўжо закупіла стужку «Дзікая рука», дзе Кастра іграе ролю галоўнай гераіні — беднай дзяўчыны з дзікаватым і скляпаным лесам. У фільме 190 сэрій, і тэле- і радыё-СНД, у тым ліку і Беларусь, убачыць яго ў пачатку будучага года.

Ці праўда, што ў тэлесерыяле «Багатыя таксама плачуць» ролю Бета выконвае родны сын Веронікі Кастра?

А. КУЗЬМЯНКОЎ (г. п. Балныні).

Хутэй за ўсё так. Дырэктар праграм «Астанкіна» ўжо закупіла стужку «Дзікая рука», дзе Кастра іграе ролю галоўнай гераіні — беднай дзяўчыны з дзікаватым і скляпаным лесам. У фільме 190 сэрій, і тэле- і радыё-СНД, у тым ліку і Беларусь, убачыць яго ў пачатку будучага года.

Ці праўда, што ў тэлесерыяле «Багатыя таксама плачуць» ролю Бета выконвае родны сын Веронікі Кастра?

А. КУЗЬМЯНКОЎ (г. п. Балныні).

Хутэй за ўсё так. Дырэктар праграм «Астанкіна» ўжо закупіла стужку «Дзікая рука», дзе Кастра іграе ролю галоўнай гераіні — беднай дзяўчыны з дзікаватым і скляпаным лесам. У фільме 190 сэрій, і тэле- і радыё-СНД, у тым ліку і Беларусь, убачыць яго ў пачатку будучага года.

Ці праўда, што ў тэлесерыяле «Багатыя таксама плачуць» ролю Бета выконвае родны сын Веронікі Кастра?

А. КУЗЬМЯНКОЎ (г. п. Балныні).

Хутэй за ўсё так. Дырэктар праграм «Астанкіна» ўжо закупіла стужку «Дзікая рука», дзе Кастра іграе ролю галоўнай гераіні — беднай дзяўчыны з дзікаватым і скляпаным лесам. У фільме 190 сэрій, і тэле- і радыё-СНД, у тым ліку і Беларусь, убачыць яго ў пачатку будучага года.

Ці праўда, што ў тэлесерыяле «Багатыя таксама плачуць» ролю Бета выконвае родны сын Веронікі Кастра?

А. КУЗЬМЯНКОЎ (г. п. Балныні).

Хутэй за ўсё так. Дырэктар праграм «Астанкіна» ўжо закупіла стужку «Дзікая рука», дзе Кастра іграе ролю галоўнай гераіні — беднай дзяўчыны з дзікаватым і скляпаным лесам. У фільме 190 сэрій, і тэле- і радыё-СНД, у тым ліку і Беларусь, убачыць яго ў пачатку будучага года.

Ці праўда, што ў тэлесерыяле «Багатыя таксама плачуць» ролю Бета выконвае родны сын Веронікі Кастра?

А. КУЗЬМЯНКОЎ (г. п. Балныні).

Хутэй за ўсё так. Дырэктар праграм «Астанкіна» ўжо закупіла стужку «Дзікая рука», дзе Кастра іграе ролю галоўнай гераіні — беднай дзяўчыны з дзікаватым і скляпаным лесам. У фільме 190 сэрій, і тэле- і радыё-СНД, у тым ліку і Беларусь, убачыць яго ў пачатку будучага года.

Ці праўда, што ў тэлесерыяле «Багатыя таксама плачуць» ролю Бета выконвае родны сын Веронікі Кастра?

А. КУЗЬМЯНКОЎ (г. п. Балныні).

Хутэй за ўсё так. Дырэктар праграм «Астанкіна» ўжо закупіла стужку «Дзікая рука», дзе Кастра іграе ролю галоўнай гераіні — беднай дзяўчыны з дзікаватым і скляпаным лесам. У фільме 190 сэрій, і тэле- і радыё-СНД, у тым ліку і Беларусь, убачыць яго ў пачатку будучага года.

Ці праўда, што ў тэлесерыяле «Багатыя таксама плачуць» ролю Бета выконвае родны сын Веронікі Кастра?

А. КУЗЬМЯНКОЎ (г. п. Балныні).

Хутэй за ўсё так. Дырэктар праграм «Астанкіна» ўжо закупіла стужку «Дзікая рука», дзе Кастра іграе ролю галоўнай гераіні — беднай дзяўчыны з дзікаватым і скляпаным лесам. У фільме 190 сэрій, і тэле- і радыё-СНД, у тым ліку і Беларусь, убачыць яго ў пачатку будучага года.

Ці праўда, што ў тэлесерыяле «Багатыя таксама плачуць» ролю Бета выконвае родны сын Веронікі Кастра?

А. КУЗЬМЯНКОЎ (г. п. Балныні).

Хутэй за ўсё так. Дырэктар праграм «Астанкіна» ўжо закупіла стужку «Дзікая рука», дзе Кастра іграе ролю галоўнай гераіні — беднай дзяўчыны з дзікаватым і скляпаным лесам. У фільме 190 сэрій, і тэле- і радыё-СНД, у тым ліку і Беларусь, убачыць яго ў пачатку будучага года.

Ці праўда, што ў тэлесерыяле «Багатыя таксама плачуць» ролю Бета выконвае родны сын Веронікі Кастра?

А. КУЗЬМЯНКОЎ (г. п. Балныні).

Хутэй за ўсё так. Дырэктар праграм «Астанкіна» ўжо закупіла стужку «Дзікая рука», дзе Кастра іграе ролю галоўнай гераіні — беднай дзяўчыны з дзікаватым і скляпаным лесам. У фільме 190 сэрій, і тэле- і радыё-СНД, у тым ліку і Беларусь, убачыць яго ў пачатку будучага года.

Ці праўда, што ў тэлесерыяле «Багатыя таксама плачуць» ролю Бета выконвае родны сын Веронікі Кастра?

А. КУЗЬМЯНКОЎ (г. п. Балныні).

Трэба падняць,

лі не ўдасца адвесці удар.

Слава прыйшоў у бальніцу сам. Папрасіў Іну Аляксандраўну дапамагчы яму і яго жонцы. Але перад самым афармленнем не вытрымаў. «Умазаўся» так, што праспаў двое сутак. Некалькі смяротных для нармальнага чалавека дозаў на яго не вельмі дзейнічаюць. Дзесяць гадоў стажу папраўчы ў бальніцы. Доза расце, а грошай больш не становіцца, няма за што купіць саломкі. Тым больш, што на іх сям'ю не трэба ўжо даваці менавіта. Колеса муж, разам з ім пачынае калюць жонка. Калі не — сям'я распадаецца. Жонка Славы таксама аздаўлася падлічачы.

Яна прыхіла. Ён выкінуў з вены кропельніцу і выбег не сустракаючы. Ён дазволіў спаткацца. Іскрысты вочы, ён заўважыў, што яна стала прыгажэйшай. «Ну што, калі дзяўчыца?» Яна ціха шэпча: «Што-ці расцалася». Ён не разумее. Але навошта тады яму трэба было сюды ісці? Жонка хавае Славу пад кашулю маленькіх пакецік з фольгі, у якім ляжыць шпіры з «шэрай». Гэта

ІЗГОЕМ

заўважылі. Славік пнік. Што за карысць ад такой сустрэчы? Ляжачы ад гэтай хваробы пакуць няма. Нават калі чалавек сам вырашыў кінуць калюцца і будзе трымацца, пята да наркатыку ў яго будзе заўважана гадзіна. Адна пацэнт аднойчы сказаў: «Наркатыкам становіцца толькі раз». Але для таго, хто вырашыў падлічачы, існуюць, платныя ложкі, сваясаблівая гарантыя, што ён пройдзе курс (грошы плачаны).

Так, наркатыкам звычайна не жадаюць ляжачы. Часцей не таму, што бязвольныя, а з-за таго, што ў наркатыку вельмі доўгі і моцныя штупальцы. Нават у закрытай пакоі аддзялення, куды не пуская нікога з боку, наркатыкі прадажкі дарогі. Цяжкі жадае можа «падтрымаць» імі сабе і тут.

Наркатыкам вельмі разумюць адзін аднаго. Звычайна яны арганізуюць сваясаблівую фонд падтрымкі сяброў, трапіўшых у складаны абставіны. Такім чынам, ёсць гарантыя, што, калі ты апынешся ў аддзяленні, — не кінуць.

Перапалох пракаціўся па ўсіх палатах. Новыя хлапчкі парвалі прасіну і пачалі зважваць доўгую аўтобіяграфію раз трапіўшы ў бальніцу, яны ўжо ведаюць, што рабіць. Гэта навука перадаецца з усна на ўсны. Яны ведаюць адзін аднаго.

КАЛЯРОВЫ СНЫ

Горад, як жоўтае воблака

СОН. У нашай пісчынцы — святло. Мы пабудавалі горад, дзе кожны ўпрымочны рознакаляровы іхаванні ад па-літычных буталек. Яшчэ ў гэтым горадзе павінны быць іхаванні з жонкі і жонкі. Каб яны было цыкла, мы зрабілі лямпу з лічбамі іхавання лопуху. Ісці сніхалі, што іхаванні горада, а нежывыя хлапчкі ў дэпартацыянах і не нашча-дкі горада ўважліва глядзілі на нас і кіду ў вадку намылі. У гэтым жывым на воку. Яго былі пабудавалі: боў будзе зрабавана, калі да нашых ма-тылінах прыліпліць іхаванні ма-тылінаў і ўсё горад будзе як жоўтае воблака, і ў ім будзе жывыя мы і ўсе нашы добрыя знаймы, і таты з мамамі. Яны перастаюць па-суседку са-сваіцца з-за таго, што хтосьці зора не прышоў прыбіраць двор. Маленькая Жанка дзесьці такой падзеі намыліла з дома вылілі паветраны шарык. Мы здзіліліся: няўжо Першае май? Аналізавалі, што сентам можна зрабіць іхаванні дамы — не разумее тады, чаму іх так мала.

Хлапчкі ў зялёных сандані-ках ісці ідзі намылі. Мы вы-рашылі, што нам усё роўна, з нашай ад дэпартацыі не — там было вясёла. Пакуль не пачулі, як ншча грукула, а потым залыкала. Жанка. Прогмыні-вы шарык. На жал, лопнуў. Намаўна, таму лопнуў, што прыгмыні. Прыгмыні, зася-дзі паветрава. Але мал сас-трычка сказала, які мавы ў та-кіх выпадках: «не было б бо-ль-шай бяды». Жанка пакрыўдзі-лася за свой шарык, а мы па-думалі, што наш горад усё роў-на вясёлы. І мы вельмі до-бра зрабілі, што выратавалі на-мыліна. За татам справы могуць нават у пінеры прасіць.

Плоская санданіна — я-а таксама хацелася быць пінер-кай. А хлопчыкі ў санданінах

3 ЖЫЦЦЯ «ЗОРАК»

Усё

Гандлёвы гамбіт

(Заканчэнне. Пачатак на 2-й стар.)

які-небудзь вылюдак, зноў забавіць будзе. І колькасць забойстваў — глядзіце — расце. Дык можна спачатку паспрабаваць грамадства перабудаваць? Лагічна?

Ці, можа, усё-такі з'ява з'ява, а ў кожным канкрэтным выпадку павінен неслі адказнасць каякія-небудзь «герой»?

А для Тацыны Глазуновай усё яшчэ даляка не скончана. Можна лічыць, што яна праіграла толькі першую партыю ў гэтым «турніры». Не пашаніла. У яе былі ўсе падставы лічыць, што з судзімай дэмавіяна, але ў судзімай Шапанікавай рэпутацыя незалежнага, прыпыноўка чалавека, і «шчыры» на яе не асцяпеліся. Максімум што маглі, дык гэта пазначылі і спыталі: «Есць такая справа? Ну і ж? Са значэннем спытаць. Але — і толькі.

Цяпер Глазунова напісала

касацыйную скаргу ў Мінскі гарадскі суд. Тут шанцаў на поспех больш. Па-першае, адна з судзімай там, кажучы, даволі блізка яе прыцягнута. Па-другое, але, можа, гэта і не па-другое, а па-першае, доўгі час Тацыну Глазунова звязваюць добрыя адносіны з адным вельмі буйным чыноўнікам з самага верхняга паверха рэспубліканскай судовай улады. І ў магазіне № 28 яго, адаралася, бачылі. А «кабасныя» сувазі, як вядома, у нас не горшы за сваяцкія працуюць.

Так што ўсё можа быць — мажліва, прысуд Фрунзенскага раённага суда будзе і перагледжана. І магчымы толькі адзін варыянт — замена пакарання на ўмоўнае. Нават на «хімію» (будуць народнай гаспадаркі) тут не замяніць, бо гэта практычна толькі адносна тэрмінаў да трох гадоў, а ў Глазуновай — тры з паловай. Значыць, альбо — у калонію, альбо — дамоў.

Канешне, такое рашэнне будзе прынята (калі будзе) не проста — узяць ды адпусціць. Будучы ўлічаны розныя важкія абставіны. Аднак у Тацыны Глазуновай грамадства, скаргу напісаў як след. І пра непаўналетнюю (15-гадовую) дачку згадаў, і пра пажылых бацькоў, і пра незалежнае мінулае.

Дачку, безумоўна, шкада. І бацькам можна толькі паспакушыць. Але будзем шчырымі: прасты рабавіцтва, нават і з дзецьмі, і з бацькамі, пойдзе ў нас у калонію без лішніх разоў за 20 кг медзі. Тут жа іншыя адлікі.

Неўзабаве справа Тацыны Глазуновай будзе слухана ў гарадскім судзе. Аб выніках мы сваіх чытачоў абавязкова паведамаем. Думаецца, усім будзе цікава яшчэ раз паглядзець, якое яно — наша права-суддзе. І — для каго.

Аляксандр БЯРСУДСКІ.

Не страшны боль, не страшная смерць, страшней застацца без кахання

СЕРЭНАДА... НАД 12-М ПАВЕРХАМ

Гэта было так нечакана, так не ўспяваўся ў кантэксце нашага сённяшняга дня, што людзі міжволі спыніліся. Некай зачаравана глядзелі ўверх — амаль у неба. — Божа, наўжо і зараз можа быць такое? — выдыхнула стомленая жанчына, перакладаючы цяжкую прадачу на авоську з адной рукі ў другую.

— Спыніліся і маладая дзяўчынка ў модных «батфортах» і традыцыйнай скураной уніформе.

— Гэта не вам? — з усмешкай запытаў яе дзяцюк, што заважаўся з маленькім унукам.

— На жаль... — нявесела разважала жанчына.

І надварот: забароненае ж інтэр'еўнае надзвычайнае, шыкоўнае і сальдэе. Я супраць «эпізоду» аб'яў, і тым менш не магу зразумець, чаму пасродкім «публічных» п'яніст выступілі масавыя выданкі (а не спецыяльныя!). Не іншы, каб змалства дзяткі прывыклі, што каханне — гэта разбэшчанае іхаванне, а не вышарэзанасе пачуццё, разгук славянскіх інстынктаў, а не гірмоні чалавечых адносін.

Але — прыгледзіцеся ні на што! — у цэнтры горада, амаль пад дахам 12-павярховіка: «Я цябе кахаю»!

— Вось на што б звярталі ўвагу пісьнікі, а не на чарнішчы-брыдкія, — сказаў той дзяцюк, што заважаўся з унукам.

Вось пра што.

Некай прачытаў у адной раіскай газеце: згодна сацыялагічнаму даследаванню, больш шчыры старыя людзі Пецярбурга і ўбодзілі марца стаць... прастытуткамі! — хоць ужо прыгожа, каб на кішэні было самае дарогае і моднае адзенне.

Але ж куды падзець неумудрагелісты і такі пранізлівы крык душы: «Я цябе кахаю»!

Калі прасіла старыя людзі міжволі школу паравіваць пакоі каханні, адчуваўся іх пасіражанае, нават збытнае. Некаторыя доўга сядзелі над чыстым лістом паперы, задумліва хмурыліся — сумняваючыся, пісалі з дзякаю ці і мала, ў іхных выхадзіла проста, лёгка і многа. Вось некаторыя раздумныя пра гэта.

«У розных людзей каханне рознае. Я ні кахаю, але маю каханне нікому не патрэбна. А можа, і патрэбна, але я не сустраў яшчэ такую дзяўчынку. І каханне маё, як прынята гаварыць, «сушышчае». Яно носіцца дзесяці ў заволакачальных дачках. Калі ж мая душа сустрае не блізкай душы? Я ўсё чытаю... Чытаю дзяўчыну маю. Толькі нікай яна не «сушышчае».

«Мне 16 гадоў, і я амаль нічога не ведаю пра каханне... Парнафіліямы выклікаюць брыдоту, але ж іх нельга не глядзець. Агіна, што каханне гэтае і куліяе, але ж гэта факт... Каханне ў нас аліяна і затоплена ў брудзе, яно ператварылася ў шчоткі, не прастойнае, забароненае. Бо людзі не хочуць адкрываць для пачуцця сваю душу, яны ікнулі ўнутры дэдавацца іх праша іхнае.

«Наша праца і бяздольнасць грамадства аполіла слова «каханне», яно гучыць часцей ў залучэнні «займацца каханнем». Гэта жудасна, бо памірае пачуццё гармоніі, прыгажосці, адчуванне самага святаго. Мы не навучыліся кахаць, пакуль не навучымся разумець іхных і не станем крыху дабрабрышамі».

«Каханне — гэта страсть, у якую трэба акупацца з галавой, і гэта ж янашчоду сабе, то і ратаваць сябе буду сама! Тут па каханню, дэфіцыт гэтага пачуцця. Старыя людзі (які былі не пераконаны ў адваротным) пратэстувалі прыгожа. Падлеткі верылі ў каханне, але ўжо зараз некаторыя з іх, бегучы ад неадназначнасці грамадства, аправаюць душы ў адзін цынізм. І гэтай «забаронай рэакцыі» можа стаць ракавою, пажыццёвай: цынізм надзяваў хутка прырада да душы, ператварылася ў рысу характару. А на глебе цынізму не вырастаюць ідэалы».

І ўсё ж вярнімі з'яўляюцца літаратуры, амаль пад дахам 12-павярховіка, у цэнтры горада выведзена: «Я цябе кахаю»!

Тацына ПАДАЛЯК.

АХВЯРЫ АЗАРТУ

Ігракі Сацыяльна-псіхалагічны накід

«Калі ласка, не думайце, што я фарсую... гаворачы, што ведаю сакрэт, як не праграць, а выйграць. Сакрэт-та ў сапраўды мала; ён жахліва неразумны, прасты і заключачы ў тым, што ўспрымаецца».

З ліста Ф. М. ДАСТАЕЎСКАГА В. Д. КАНСТАНТ.

Вы, напэўна, дзякуючы Фёдору Міхайлавічу ўжо аздагаліся, што ў матэрыяле размова пойдзе не аб прыхільніках дамі-а альбо членах зборнай па хакею.

Не, мы гаворым аб іных іграках — тых, для каго плячубка з'яўляюцца сталымі казіно ды ігральныя аўтаматы, а трэнерамі — хіцасць і азарт.

АЛЕ спачатку я мушу вам прыказаць.

Вы, можа, падумаеце, што журналіст, узяўшыся пісаць пра іграку, павінен быць дакладна ў курсе тым месцам, якім трэба — і ў выніку ў крадзечыя вядуць да яго наведвальнікаў з п'яністымі тымі: «Што вы адчуваеце, калі выпала выйграць? Можна, хто іхны так і зра-біў бы. Але мне не трэба ні-куды бегчы. Хіба што праін-тэрв'ююцца самаго сябе. Бо я — ірок».

ЧАМУ людзі іграюць? Ад-каз будзе да банальнасці прастым — «каб выйграць». Ва ўсіх разе, яны думалі, што могуць выйграць. І трэба за-важыць, што падманная апа-ратына рэчавінасці пастаянна дае падставы для найбольш спадзяванняў. Калі на тваіх ва-ках нейкі шчыравы «набівае» ў пекер 50 тысяч рублёў, то гэта, згледзіце, уржанае. Мы не ведаем, колькі ён праіграў дагэтуль і колькі праіграе по-тым — мы толькі бачым ця-перашні феерычны вынік.

Акрамя таго, душа іграка пастаянна свабодна надзеян-на, што «на апаратах усё ў тваіх руках». Сапраўды, выйграшы выйгрыш тэратычна можна падвойваць толькі дзесяткі ра-зоў. Трэба толькі ўгадаць, якая карта выпаде на экране — большае альбо меншае за сяр-мерку. Напрыклад, ваш выйгра-ш усёго 2 манеты.

Удзялі — ужо 4, яшчэ раз — 8, далей — 16, 32, 64... А калі ваша стаўка максімальная — 40? Тады — 80, 160, 320 і г. д. дзесяць разоў. Дух ха-лопца, ці не праўда? Але мушу спусціць ас з набя-саў: справа ў тым, што, калі вы не ўгадаеце, увесь ваш вый-грыш згарэе. Вы, зразумела, можаце не спрабаваць памя-жаць ваши выйгрышы, а проста «зліваць» іх у свой крадэт, але ў такім разе вельмі хутка ў ім будзе пусто — бо каб выйгра-ць, трэба рызыкаваць. І ры-зыкаваць. Да таго ж, усе ір-жаны — непераможныя аўтаматы — «яну, ужо сёння мне пашаніла».

І ў кожнага ў глыбінях памяці некалькі прычымных момантаў сваёй перамогі над бессардэ-чнымі апаратамі.

Усё гэта — памяць аб міну-лых выйгрышах, прыклад шча-слівых суседзя, найбольш спа-дзявання на сваю ўдачу — стра-шнына засматкова. Нават крыху выйграўшы, чалавек пра-цягвае гуляць, бо памятае, як месца называў «зніж» у п'яць ра-зоў больш. І ў выніку — пра-вынік! — праіграе ўсё, што было. Атрымаўшыся са свая-сваго зачараванае жонкі: чым далей гуляе, тым больш тра-ба выйграць, каб адмыгчы сваё. І гэта жаданне адлігчыся («ад-біцца») з'яўляецца яшчэ больш.

Наўжо ўсё так непараўна-сумна? Канешне, не. Бываюць такія шчаслівыя імгненні, калі фартуна паварочваецца да вас іграку, павінаеца да дыктафо-на ў казіно і будзе прыста-ваць да яго наведвальнікаў з п'яністымі тымі: «Што вы адчу-ваеце, калі выпала выйграць? Можна, хто іхны так і зра-біў бы. Але мне не трэба ні-куды бегчы. Хіба што праін-тэрв'ююцца самаго сябе. Бо я — ірок».

ЧАМУ людзі іграюць? Ад-каз будзе да банальнасці прастым — «каб выйграць». Ва ўсіх разе, яны думалі, што могуць выйграць. І трэба за-важыць, што падманная апа-ратына рэчавінасці пастаянна дае падставы для найбольш спадзяванняў. Калі на тваіх ва-ках нейкі шчыравы «набівае» ў пекер 50 тысяч рублёў, то гэта, згледзіце, уржанае. Мы не ведаем, колькі ён праіграў дагэтуль і колькі праіграе по-тым — мы толькі бачым ця-перашні феерычны вынік.

Акрамя таго, душа іграка пастаянна свабодна надзеян-на, што «на апаратах усё ў тваіх руках». Сапраўды, выйграшы выйгрыш тэратычна можна падвойваць толькі дзесяткі ра-зоў. Трэба толькі ўгадаць, якая карта выпаде на экране — большае альбо меншае за сяр-мерку. Напрыклад, ваш выйгра-ш усёго 2 манеты.

Удзялі — ужо 4, яшчэ раз — 8, далей — 16, 32, 64... А калі ваша стаўка максімальная — 40? Тады — 80, 160, 320 і г. д. дзесяць разоў. Дух ха-лопца, ці не праўда? Але мушу спусціць ас з набя-саў: справа ў тым, што, калі вы не ўгадаеце, увесь ваш вый-грыш згарэе. Вы, зразумела, можаце не спрабаваць памя-жаць ваши выйгрышы, а проста «зліваць» іх у свой крадэт, але ў такім разе вельмі хутка ў ім будзе пусто — бо каб выйгра-ць, трэба рызыкаваць. І ры-зыкаваць. Да таго ж, усе ір-жаны — непераможныя аўтаматы — «яну, ужо сёння мне пашаніла».

І ў кожнага ў глыбінях памяці некалькі прычымных момантаў сваёй перамогі над бессардэ-чнымі апаратамі.

Усё гэта — памяць аб міну-лых выйгрышах, прыклад шча-слівых суседзя, найбольш спа-дзявання на сваю ўдачу — стра-шнына засматкова. Нават крыху выйграўшы, чалавек пра-цягвае гуляць, бо памятае, як месца называў «зніж» у п'яць ра-зоў больш. І ў выніку — пра-вынік! — праіграе ўсё, што было. Атрымаўшыся са свая-сваго зачараванае жонкі: чым далей гуляе, тым больш тра-ба выйграць, каб адмыгчы сваё. І гэта жаданне адлігчыся («ад-біцца») з'яўляецца яшчэ больш.

А вось другі тым — нема-лява сур'ёзна з выгляду муж-чына. Пакуль яго сёйра з кры-камі і мажорнага эмацыяна-а апаратамі, ён з абліччам у-мешкай распавядае, колькі дэ-тамабіляў мог бы купіць на

страчання ў гульнях грошы (праўда, такія тым на апа-раты сустракаюцца ўсё радзей — яны перамясціліся ў казі-но).

Але крый вас Божа западо-рыць, што ідалу азарту па-длаваць толькі цэнавыя дзякі ды бязгалоўныя рэжыёры. Зусім не! Паведаце мне на слова — туды хоць і нармальны (у-сёснае небажання і эканамісц-а-мныя) людзі. Бо азарт — гэта хвароба хутчэй не сацыяль-нага, а псіхалагічнага плана.

Адны з іх прыходзяць у час адкрыцця як на работу, запіс-ваючы ў свае шчыткі выпа-даючыя карты з недарэчным жадаючым знайсці ў гэтым працэсе нейкія захаванасці. Такія іграюць па найменшай стаўцы, ніколі не рызыкаюць і сваёй уніклінасцю і скрупулё-знасцю выклікаюць іронію і раз-дражненне ў больш багатых наведвальнікаў. (Бс, паўтары-м, у прычыне толькі той, хто рызыкавае, можа выйграць.) Ін-шыя ж ідуць сюды як на Гал-тофу — бо не прышлі не мо-гуць. «Прасаджаючы» сваю палучку, якую дарма дома ча-кае жонка, такі «кліент» па-сле кожнага праігрышу доўга і пакутліва вагаецца, перш чым зноў ісці ў касу. Нарэшце, ра-шэцца, напэўна, абцяжачы са-бе, што гэта «зарадка» — у апошні раз. Спусціўшыся свае кішнэ, ён пачынае раз-гледзіць трагедыіныя сцэны.

КАПІ! Есць хвароба — пачы-нае бачыць і метад яе лячэння. Не прадукцыйна на ўсебодым несьці, пратраўна сваё. Яны, прызнаючы, неарыганальны — гэта справа і ігравы. Першы, праўда, не забудзе эфектыў-на — бо неват самы заняты ча-лавек можа вырайсці ў сваёй работы і сумленна некалькі гадзін, каб праіграць пару ты-сяч.

Так што асабіста я найбольш шчыра ідэаль ў сваім лячэнні ў-складаю на жонку. Разумею, калі любімы чалавек гаворыць табе: «Альбо я, альбо яны», — ты, як ішчэ не аўсім канчаты тым, задумайся. (Ды і ўво-гуле, усім зацяміць «апаратчы-ка» раз ажаніцца, прытым па каханню).

Мы з жонкай правіліся на тым рэзультат: яе разе раз на ты-дзень даваў наведвае гэта па-жыўнае месца і «зарадка» невялічкую суму (звычайна 100 манет — г. зн. 300 рублёў).

Калі праіграе, то жонка, ня-гледзячы на страсныя просьбы застацца, рашуча выводзіць мяне з гэтага расадніца хі-ваці. Тое самае адбываецца і тады, калі раптам машына працягвае літасць і выдае ней-кі выйгрыш — забароўшы яго, мы ідзем купляць віно і бана-ны. Умешч спінніца — адзін шчып у бараче з апаратамі. Дарэчы, я даў сабе слова без жонкі на апаратах не хадзіць. І цяпер я ў гэце ўпэўнены. У кастрычніку, напрыклад, мы «у пласце» — так што, як ба-чыце, метал працуе.

Але ўсё робя я вам ні за-што не параўб бы ісці ў казіно альбо на аўтаматы. Не ры-зкуюце — вірус азарту лёгка ат-рымае, але з ім цяжка разві-вацца.

Вітал ЦЫГАНКОУ.

«Камандыр, када стралат будэм?»

Гляджу вечаюню праграму тэлевіз. На экране мільгаюць кадры нашай суровай рэчавінасці. Абохаі. Цераз дарогу, пры-гінваючы, бжыжы хлопцы з аўтаматам. Ён не некава нага-дае. Камера вперата на імгненне «ловіць» яго твар. Прыга-даў! Разам вучыліся ў асінным вучылішчы? Не, памыліца я не мог. Я-ні-ні-ні, чатыры гады жыў побач. І часу з імя вы-пуску мінула не так шмат, каб забыць сваіх аднакурснікаў...

Сярод іх былі беларусы і грузіны, рускі і ўкраінцы, та-джыкі і азербайджанцы... І ці ведаў тады хто-небудзь з іх, што некаторым спеншыфічным ваенным воль даведзена неў-забава прымяніць на практы-цы?

...Радовага М. Багірава (про-звішча на просьбе садыта я сьведча мяніў) мне прадста-вілі па старой звычцы — вы-датнік баявой і палітычнай падрыхтоўкі.

— Наш гонар, — сказаў у-вадыні і пасля некай паў-зады: «Не ведаю, ці бу-дзем ім ганарыцца месцы так, праз тры, не ведаю.

Гэтае ўдакладненне «здалося» мне дзіўным. «А вы і самі пагаварыце — будзе аб чым паразважыць у вольны час, — параў лёйтэнант.

Я згадаў і не пашкадаваў. Сапраўды, задумача ёсць над чым. Некалкі месяцы назал пасля атрымання ад маці піс-ма; у якім наведвальнае, што бацька паранены і ляжыць у душанбінскай балыніцы, Міха-іл акрэсліў для сябе кола за-няткў. Прыпамні і бліжэй-шы час.

Васноны спецыяльнасць у мяне ёсць. Усё вучылі прак-тыкаванні па стральбе і ва-

дзённым выконвае на «выда-тніц». Мы шчыра паваяем, — усмікнуўся салдат.

Ад усмешкі гэтай мне стала крыху някавава. Міхал не ўтойваў, што да службы ў ар-міі ён ні разу аўтамата у ру-ках не трымаў, а цяпер ужо стральбу з гарматы няблага асвоіў. Таму праз два гады, праведзеныя на палігонах Бе-ларусі, не шкадуе. І не толькі ён.

Вось атрымаў Міхал яда-тнае пісьмо ад таварыша. Служыў той таксама ў адной з часцей нашай рэспублікі. Звольніўся вясной, цяпер пра-цуе. Не, не слесарам і не тка-рам — камандзірам БМП. На-ват месца механіка-вадзіцеля для Міхала «забіў». Вельмі ра-дзі сур'ёзна займацца вывуче-нем зброі і вайнй тэхнікі. До-ма нішто чынаць не стане. У прычым, зямляк можа быць адалованым сваім маладым таварышам. Ён у роце адзін з лепшых салдат.

Радвацца быццам бы па-ваіны камандзіра. Аб чым ім яшчэ марыць? Толькі чучыць ў іх словах горкая іронія, маў-ляў, мы нечым на цэнтр на падрыхтоўцы баявой хутка будзем палобныя. Хто даць гарантыю, што Багіраў не ста-

не глядзець на свет «на гра-мадзянін» праз аўтар танка-вага прыказа?

Раней многія маладыя хло-пцы імікнулі служыць у пад-раздзяленнях, дзе можна ат-рымаць спецыяльнасць, якія спадзяюцца ў будучым. Сё-ня, на жаль, усё больш тых, хто лічыць прырыштэтным на-ваіны навуку для чыльнянага жыцця. У асноўным гэты пра-дэставіні «гарачы» рэгіянаў. І вась да камандзіра роты ўсё часцей звяртаюцца з пытаннем, нахваліць «камандыр, када стралат будэм?»

Ва ўсё часі армія ў дзяржа-ва існавала для таго, каб аб-араніць ітарэсы апацішч. Чы-е ітарэсы будучы абараняць гра-мадзіне той жа Сярыяны Азіі, Закаўказзя, якія дагэтуль пра-ходзіць тэрыторыю ў белару-скіх узбярэжных сілах, — нева-дама. Але ўпэўнены, што ўжо ніяк не нашай рэспублікі! Сё-ня ж усе яны праходзяць ва-яны лікбэс у поўным аб'ёме. На жаль.

Я па-ранейшаму гляджу в-ечаюню праграму тэлевіз. На гэты раз на экране тэле-ваіра мільгаюць кадры Таджы-кістана, БТР, крута разварну-чыся, даў доўгую чаргу па кішляку. З адкрытага люка па-казалася галава маладога ча-лавека. Ён міне не ведаючы. І дай Бог, каб любы іншы хло-пай з Беларусі не прызнаў у ім свайго саласлужыца, з якім да гэтага разам елі салдацкую кашу з аднаго капліка.

А. МАКАРАЎ, лейтэнант.

НЕ ПАШАНЦАВАЛА

Некалькі дзён назад су-працоўнікам аддзела па барабце з арганізаванай злачыннасцю МУС па гара-дзе Мінску ў памяшканні офіса аднаго з малых прад-прыемстваў затрыманы тры-наццацігадовы, якія з пры-мяненнем фізічнай сілы па-трабавалі ў дырэктара гэта-га прадпрыемства 300 ты-сяч рублёў.

С. РАЧЫЛА.

На службе ў... Бахуса

(перад Богам і начальнікам выцвярэнніка ўсе роўныя)

«Калі яны ёсць, значыць, гэта камусьці трэба», — канстатэ сярэднястатыстычны абывацель, раўнадушна кідаючы погляд на малапрыбавны аб'ект пад шыльдай «выцвярэннік». Увогу-ле рэпліка наокалі цынічна, настолькі ж і спрычна. Што датычыцца пазіцыі на гэтым пытанні супрацоўнікаў заме-жных органаў правапарадку, то яны толькі здыўлена паіска-ваць палчына і робяць круглявыя вочы. У большасці краін пад-выпільнага суацыянічна адозвыж дадому, дзе ён трапілае пад значна больш эфектыўны «мен караючы» сваёй жонкі. А вась у адносінах да «суацыяна» алхаша справа іншая.

Наогула, самы просты спосаб працы ў выцвярэннік — «на-драшва» ў індывідуальным на-радку альбо «на трайх» і по-тым прыняць больш-менш па-кантэнтную позу па ходу руху «мелерабарацкага камбайна». Не заўважыць вашага ішчэн-на быць на відзе будзе проста немагчыма.

Што датычыцца пытання эфектыўнасці данай устано-вы, то тут — цёмы лес. З аднаго боку — гэта супярэчыць уся-лякім нормам цывілізаванага па-дходу да чалавечай годнасці. З другога — сродак патаўн-ня міліцыйскай казны.

Хоць, напрыклад, начальнік выцвярэнніка пры Маскоўскім РАУС Аляксандр Паўлюк, які я-дчасна выконваў усе патрэб-ныя статысты і метадзікі, мае тут быццам бы і свой пункт погляду: ізаляваныя грамадзя-ны, якія могуць стаць аб'ектам злачынстваў, так і самімі зла-чынцамі.

І ўсё-такі мелерабарацкі-прадпрыемствы ва ўсё часі прыбытковыя. Такія ў гарадах — раз-два, і ўсё. Па-першае, усе яны без выключэння пера-выконваюць план. Праўда, мно-гія думалі, што, маўляў, чым больш вывучыш «сёнога» і «за-будуць», тым лепш. Не зусім так. План спускаецца не ў са-лкахах на каландарны перыяд, а ў рубль.

Сёння нават пры аднаро-вым наведванні выцвярэнніка любы лідар выхаванне не скла-дае асабліва цяжкасці. З і сака-віка гэтага года тарыф, уста-новлены Саўмінам Мінску, за-мацаваўся на 250 рублёў з за-лада і ніжэй тавіла. Але, як сьведчае той жа Паўлюк, гэта лічыць ужо мільяны ўста-ноў па паравініні са штодзён-ным узлітам пач на абслуго-ванне кліента. З такім непра-парэжым лідарам лідарам можа і ў трыбу выжэць. Так што, грамадзяне-алхашкі, па-

пэўна, сённяшні 250 рублёў далёка не мяжа. А значыць, рыхтуеце ваши грошыкі!

Тым не менш пры сярэднім наведванні, скажам, Маскоў-скага выцвярэнніка (які абслу-гоўвае аднайменны раён і Фрунзенскі) у 15 чалавек за суткі шматкам мескаладных арыфметычных падлікаў прыхо-дзіць да даволі круглыхлікага выніку. Таму ў апраўчыва-мелерабарацкага з'яўляюцца валькі магчымасці для мане-ўру. Бо той жа вынік можна пры-жадзіні атрымаць і за адзін дзень, а ўжо затрымання звыш нормам аўтаматычна прыносяць прыбытак.

Не трэба быць моцна наў-ным, каб верыць, што нешта дасць збой адладжанага меха-нізма бланернага ўжывання спіртных напіткаў. Ні барабца з чыравосца ў маштабах экс-СССР, ні талонаны сістэмы ча-варвання, ні астражымныя чы-ны — нішто не зможа аслабіць усенародную любоў да Бахуса.

Супраць зверху дырэктывы не прынесі нікога, акрамя тысяч пакаленчых дэдаў, со-пёнь гектараў загубленых ві-награднікаў і мільяны рублёў страт. Пры гэтым толькі з большай напру

ВОЗВРАЩАЮТСЯ

НЕМЦЫ ЗАПРАШАЮЦЬ НА КІРМАШ.

АЛЕ НЕ УСІХ

Паўднёвыя рэгіёны былога Саюза не значаць на карце буйной выставачнай фірмы Германіі «Дойч Месэ». Аднак для беларускіх прадпрыемстваў свет буйнейшага кірмашу ў Гановеры на нядаўняй прэзентацыі фірмы ў Мінску, яе віцэ-прэзідэнт пан Хельмут Цандэр зазначыў, што, ігноруючы на адукацыю спрыяльных законаў у нашай рэспубліцы, скіраваных на развіццё прадпрыемстваў, немцы спадзяюцца, што мы выйдзем у Еўропу.

— Зрэшты, праз наведанне Гановерскага кірмашу ляжыць шлях да выхавання сучаснага светлага беларускага прадпрыемства, — зазначыў ён. Нельга не згадаць і гэ-

можа зарабіць грошы. У нас жа, як вядома, такіх пакупшчых не няма. Улічваючы нашу беднасць, краіны Еўрапейскага супольніцтва арандуецца на кірмаш невялікіх куткоў для нацыянальнай выставы беларусаў. Мяркую, што ад такога віду дапамогі нельга

На сесіі Вярхоўнага Савета Рэспублікі Беларусь

(Заканчэнне. Пачатак на 1-й стар.)

Канстытуцыю. Сусветная ж практыка сведчыць — трэба рабіць надары. Намеснік Старшыні Вярхоўнага Савета было аздадзена мінства самых розных пытанняў. У прыватнасці, вельмі аздадзена калегіі Аляксандра Лукашэнка: «Мы знаходзімся на мяжы рэфармування. Не выключана, што будучыя выбары новыя дэпутаты, якія захочуць перапісаць прынятую намі Канстытуцыю. Як быць?»

Станіслаў Шумкевіч параіў задумацца над такім варыянтам: магчыма, ёсць сэнс стварыць Канстытуцыйны асамблею, каб яна, а не парламент, прыняла Асноўны закон. Там Вярхоўны Савет не зможа мяняць Канстытуцыю, як яму ўдадзецца.

Пасля гэтага на пытанні было вырашана пачаць абмеркаванне праекта Асноўнага закона. Некаторыя прамоўцы прапаноўвалі вынесці асноўныя палажэнні Канстытуцыі, такія,

як, напрыклад, аб уласнасці на зямлю, інстытуту прэзідэнцтва, дзяржаўнага мовы і некаторыя іншыя на ўсенароднае рэферэндум. Справа, што супраць гэтага можна запрэчыцца? Праўда, як гэта ажартаваць у перапынкух адзінаццаці парламентарыяў? «Калі нам трэба што-небудзь «праштэрнуць», мы б'ём сябе ў грудзі, сівяржачо-чы: народ даверыў нам усе паўнамоцтвы. А калі трэба што-небудзь «спрытарваць», тады ўспамінаем пра народ, пра рэфармандум».

Ранішняя пасяджэнне наведваў дэлегацыя Нацыянальнага саюда Рэспублікі Турцыі. Не кіраўнік — Хасметцін Джиндарук выступіў перад дэпутатамі.

На дэзінані і вяртэнні пасяджэння прыцягвалася абмеркаванне праекта Канстытуцыі Рэспублікі Беларусь.

Уладзімір ГЛОД, Аляксандр ЛІМАНОВСкі, Ларыс ЛАЗАР, парламентарыі на сесіі Вярхоўнага Савета Рэспублікі Беларусь.

ДА УРУЧЭННЯ ВЯРЫЦЕЛЬНЫХ ГРАМАТ

22 кастрычніка Надзвычайны і Паўнамоцны Пасол Федэратыўнай Рэспублікі Германіі ў Рэспубліцы Беларусь Готфрыд Альбрэхт, які аміў у гэтай пасадзе Райхкарта Краўса, уручыў вярыцельныя граматы старшнін беларускага парламента Станіславу Шумкевічу, Готфрыд Альбрэхт нарадзіўся 23 снежня 1932 года ў Ланген-

білау. У 1953 годзе ён здаў экзамен на атэстат сталасці. З 1954 па 1959 год вучыўся па спецыяльнасці народнай гаспадаркі, сацыялогіі і гісторыі эканомікі ў Мюнхене, Кіё і Нотінгеме.

З 1959 па 1960 год працаваў навуковым супрацоўнікам у Інстытуте эканамічных даследаванняў у Мюнхене. З 1960 па 1963 год працягваў вучобу ва ўніверсітэтах Берліна і Грэнбюла.

У міністэрства замежных спраў ФРГ пачаў працаваць у 1964 годзе. З 1969 па 1973 год — у пасольстве ў Маскве. З 1973 па 1976 год — пастаянны прадстаўнік у пасольстве ў Каломба. З 1976 па 1980 год зноў працаваў у міністэрства замежных спраў ФРГ. З 1980 па 1984 год быў кіраўніком аддзела эканомікі ў пасольстве ў Варшаве. З 1984 па 1991 год — кіраўнік сектара ў аддзеле эканомікі міністэрства замежных спраў ФРГ. З 2 верасня 1991 года — пасол ФРГ ў Літве. Жанаты, мае дзвюх дзяцей.

Адапаванне інфармацыі МЗС Рэспублікі Беларусь — БЕЛІНФАРМ.

Беларусы СУШКЕВІЧ

МАЯ

Светлая памяці Аляксандр Сушкевіч. Беларусы мая — Беларусы Руска — ад Сонца назова такая. Беларусы мая — Светлая Русь! Па табе ўвесь свет уздымае. Ну навошта існуеш ты, Бог? Ці не бачыш, ці слыш:

Як вільяе гора — парог Беларусі майёй абвітае? Мала войнаў латалі Зямлю і крывёю не залівалі? Не чапай ты саліны маю, Мора большому. Вадачка далі.

Нарадка не навукавыя мы, Ада Язім, як ад Мужынісці, — можа.

Беларусы мая — вельмі шчыры. А наваля — як вільяе вочат.

Беларусы мая, Праўда не гні! І сымол пахаванні не спавіае. Барані кі, Матуля, гарні, Мужыні сэрцам часцей дакракае.

1992 год.

Аляксандр Сушкевіч быў акцёрам і журналістам. Яго чысты сакравіты голас заставіў на тысячах метраў магнітафонных стужак — і ў сэрцах тых, хто ведаў яго як шчырага і светлага чалавека, хто слухаў адкрытую для лабра перадачу «Алёксандр Сушкевіч, якую ён вёў».

А яшчэ ён іграў у народным тэатры «Золка», дзе ўпершыню была паставлена «Крамольная» п'еса Уладзіміра Караткевіча «Мая ўраган». А яшчэ самастойна стварыў ампі-спектакль «Песня пра зубра» па Мікоце Гусоўскім.

Ён рабіў, што мог, для адраджэння беларускасці ў той час, калі гэта было небяспечна і калі пераважаў большасць тых, хто сёння рве голас за Беларусь, паклікаў маўчаць.

«Яму было крываць больш за трышчыя. Нам так не стае яго голасу».

Валодзіц Жданко.

ТЭЛЕБАЧАННЕ

25 кастрычніка

Беларуская тэлебачанне 6.30. Раніца рэспублікі. 6.45. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 6.55. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 7.05. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 7.15. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 7.25. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 7.35. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 7.45. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 7.55. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 8.05. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 8.15. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 8.25. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 8.35. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 8.45. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 8.55. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 9.05. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 9.15. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 9.25. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 9.35. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 9.45. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 9.55. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 10.05. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 10.15. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 10.25. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 10.35. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 10.45. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 10.55. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 11.05. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 11.15. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 11.25. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 11.35. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 11.45. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 11.55. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 12.05. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 12.15. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 12.25. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 12.35. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 12.45. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 12.55. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 13.05. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 13.15. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 13.25. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 13.35. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 13.45. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 13.55. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 14.05. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 14.15. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 14.25. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 14.35. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 14.45. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 14.55. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 15.05. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 15.15. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 15.25. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 15.35. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 15.45. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 15.55. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 16.05. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 16.15. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 16.25. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 16.35. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 16.45. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 16.55. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 17.05. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 17.15. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 17.25. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 17.35. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 17.45. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 17.55. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 18.05. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 18.15. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 18.25. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 18.35. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 18.45. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 18.55. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 19.05. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 19.15. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 19.25. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 19.35. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 19.45. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 19.55. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 20.05. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 20.15. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 20.25. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 20.35. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 20.45. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 20.55. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 21.05. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 21.15. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 21.25. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 21.35. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 21.45. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 21.55. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 22.05. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 22.15. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 22.25. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 22.35. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 22.45. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 22.55. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 23.05. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 23.15. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 23.25. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 23.35. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 23.45. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 23.55. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 24.05. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 24.15. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 24.25. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 24.35. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 24.45. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 24.55. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 25.05. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 25.15. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 25.25. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 25.35. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 25.45. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 25.55. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 26.05. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 26.15. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 26.25. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 26.35. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 26.45. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 26.55. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 27.05. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 27.15. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 27.25. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 27.35. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 27.45. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 27.55. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 28.05. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 28.15. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 28.25. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 28.35. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 28.45. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 28.55. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 29.05. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 29.15. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 29.25. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 29.35. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 29.45. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 29.55. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 30.05. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 30.15. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 30.25. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 30.35. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 30.45. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 30.55. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 31.05. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 31.15. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 31.25. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 31.35. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 31.45. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 31.55. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 32.05. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 32.15. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 32.25. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 32.35. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 32.45. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 32.55. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 33.05. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 33.15. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 33.25. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 33.35. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 33.45. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 33.55. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 34.05. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 34.15. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 34.25. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 34.35. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 34.45. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 34.55. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 35.05. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 35.15. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 35.25. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 35.35. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 35.45. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 35.55. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 36.05. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 36.15. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 36.25. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 36.35. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 36.45. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 36.55. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 37.05. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 37.15. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 37.25. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 37.35. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 37.45. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 37.55. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 38.05. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 38.15. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 38.25. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 38.35. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 38.45. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 38.55. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 39.05. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 39.15. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 39.25. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 39.35. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 39.45. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 39.55. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 40.05. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 40.15. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 40.25. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 40.35. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 40.45. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 40.55. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 41.05. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 41.15. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 41.25. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 41.35. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 41.45. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 41.55. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 42.05. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 42.15. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 42.25. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 42.35. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 42.45. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 42.55. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 43.05. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 43.15. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 43.25. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 43.35. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 43.45. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 43.55. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 44.05. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 44.15. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 44.25. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 44.35. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 44.45. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 44.55. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 45.05. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 45.15. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 45.25. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 45.35. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 45.45. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 45.55. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 46.05. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 46.15. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 46.25. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 46.35. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 46.45. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 46.55. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 47.05. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 47.15. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 47.25. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 47.35. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 47.45. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 47.55. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 48.05. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 48.15. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 48.25. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 48.35. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 48.45. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 48.55. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 49.05. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 49.15. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 49.25. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 49.35. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 49.45. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 49.55. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 50.05. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 50.15. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 50.25. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 50.35. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 50.45. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 50.55. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 51.05. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 51.15. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 51.25. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 51.35. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 51.45. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 51.55. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 52.05. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 52.15. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 52.25. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 52.35. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 52.45. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 52.55. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 53.05. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 53.15. «Вясніны і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 53.25. «В

Инфармацыйнае агенства

6) Микалай І;
в) Кошкин;
г) Мышкин.

4. Завяршыце правільна наступныя сказы:

[illegible]

у сынка, как он агитирует свою зарплату, у матери.

Навигация медичкины

Цибуля врач педиатр у государственной больницы из Василья Блаженнаго. Пытается вырвать гроша насилъ тако, ак не змот их вы-
лечить.

Кантата медичкины

Многія наші читачи, напущаючи на вулицю, не знають, що це за вулиця.

нашимым вступил «Смена».
Принял, у паркетю на хс-
сисинчик 1992 года, не ака-
дический узор в Цанна. 1974
наша пеламка, 1 зродова
сім мезадава. Проста
наказав дефіцит шови і на-
чужай жакетони акані і на-
ска, де вымущана боді

и не только. Там, где раньше не было, появились новые предприятия, появились новые люди. Там, где раньше не было, появились новые люди. Там, где раньше не было, появились новые люди.

(ГЪМАРЭСКА)

Я 61

не круїть, ку ї не хаує як кьмь мати не гуїтїлї прїпасте. У и нїе канїлат т ту па тїгїл ту

ДАНОЙ ЧУ НА МЕРНИКСКИХ ХУТАРАХ...

ЯК СЕВІНИН З МІДЗВЕДЗЕМ СІПАВІВСЯ

Лісничий Максим Терещук ані расказаву мис, што вичув з сучоных на падох, сказыав у них палыхах старопоміла, у ласках і бозагох лісничих звідна чиніах, сыліах вырошчывал да вичуву. Мідзведзь сказыав

жизни. 3-348 озабоченности собирались на Уралмаш. Проблема была такая: в то время не было ни одного советского автомобиля из чужих стран, поэтому все запчасти для тракторов, комбайнов, экскаваторов, бульдозеров, гусеничных машин и т.д. приходилось заказывать из-за границы. В то время в СССР не было ни одного завода, который бы производил запчасти для тракторов, комбайнов, экскаваторов, бульдозеров, гусеничных машин и т.д. Поэтому все запчасти приходилось заказывать из-за границы. В то время в СССР не было ни одного завода, который бы производил запчасти для тракторов, комбайнов, экскаваторов, бульдозеров, гусеничных машин и т.д. Поэтому все запчасти приходилось заказывать из-за границы.

[illegible]

ЖК СЕЛАННЕ ЛАХИЧКА

Тіпа Дамбура тоқат қы-
сағы 1997 жосы, жапарды.

данным центром, Какаровых, был фальшивый пункт, а на настоящих Медведицких хуторах, где я живу, не было. Подлившись к стати умерли и я на эту срок и мей. А лачные капиталы до-
тры дачи, ято жонка нечестно, вынужд жхвары. Вынужд жхвары и чаея ято запаса не ставлю, а идалекия весты. Мей приключая, што, калды брат дуга асучинаю, ато брат

[illegible]

... что не павалился, а вставошвар, — павкиснувшись. Ен, Фельвар мабуа, а то жонко бокстресне на призаказе, что сыане не- хавотна п'юль торня диквору- ва — инша справа, кани йх сынуцыха сааюдики, тамм выи бошш улазычи, а бошш адо- ровош фельвару...

Аночн а рёска у нашай акру- ас де ралет за уськ павала, га- ворюча йх-учувачню, пшана- вать сямю, аладейшца ад пе- жалданых даянц, сгана рёска

... сказаш, што г'ютам аарта ао мекавеша... Брат завадася ао ет, хда што з Данаютой ае- керу й канюки... Даян сказаш, што у Олоню ужо воставош- ся й г'юта рёбшца, й павкис- нув брат, а жонкад де с'юе, там мабуа, а рёскаучаць.

Смошад быд мекавеша. Па- сля наступачеца дикваршца, Па- пошцыт чётат Фельошн мильн- а, рёсворст з алаварм рёмоню — павкиснувшись рёздражене, за- вавачеца павкисну, а цыквар

Оймені. Після того як у чарі-
то брала Вішнєва, він ажану-
вався і сказав:

ЯК ХАДЗІЛІ «ЗА МЯКО»

Калі ўстаўлялі мяжа на-
між Помочыч і СССР, наймэ-
хутары аказаліся ячэй бліжэй
да мяжы, з бокуху было па-
ставілі заставу, але праз то-
нкі былога для гутчары мяжу
можна было прайсьці незару-
жэнні. Многія так і хадзілі
«за трыццу на свая ахове»
да сваёго ці ўдзільніка ад па-
ліцы. Некаторыя ж хадзілі на
задзеньне палёвнкі ўвад — за-
біць пярэнь людзей, сваяцкіх
актывістаў? За выданьне за-
вясці прэзідэнтства. Але ж на-
чыта пагулава...

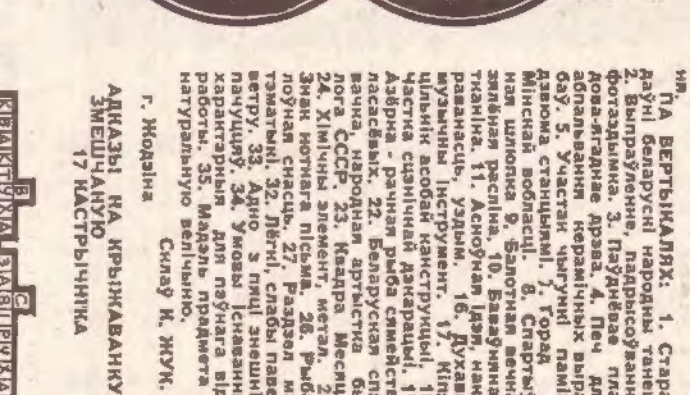
дэставі тэставу аэбітэ... Ужэ
дэ Вавілічкі, мнэ расказва-
лі Канстанцін Піччык, што
напэўна, пры Помочыч, ад-
напэўна жыццё на паліцы ў да-
важ гаспадар, Андоўна рані-
ца, калі Косцю падані выва-
жы кароту на пату, ён заўва-
жы гаспадар, і адзінцуў-у
толькі што прышоў з іакісцю-
Мех ён паніку ў сёня. Ніхкі
не заўважэнні Косцю загнану
у мяшок і ўбачыў там галаву
імянінкі... Калі падыха Сіма-
вічэна...

данни была ўзнагарода, але ў
вечкай ўлада, гаспадары гэтай
выясы, доказы трэба было пра-
хуценька забраці.

[illegible]

ЗАЧЕРАДЛІНІКИ:
Вархови Сасер, Растубінді Бенарыс,
Сасер Міллірпай Растубінді Бенарыс,
канектыв пэлекцілі розары «Зенада».

100

[illegible]

APAM

update-
ay ha-
cra-
hopa-
Hawa
Vce
lax j-
yba-

61ka⁵
 ha na
 lb mi-
 zsel-
 a Ma-
 la ky-
 lly
 aharac
 cyts-
 abahni
 a ts-
 30-

6 + 十 + 十 + 十 + 十 + 十 + 十 + 十 + 十 + 十 = 500
 7 + 十 + 十 + 十 + 十 + 十 + 十 + 十 + 十 + 十 = 500
 8 + 十 + 十 + 十 + 十 + 十 + 十 + 十 + 十 + 十 = 500
 9 + 十 + 十 + 十 + 十 + 十 + 十 + 十 + 十 + 十 = 500

ИПАТАКО
дом за СРБ у Б. Ба-
норд (2 км од Сувида)
98% власништво од Мичеа
на ризл. Разносна 35.

**Дружина выдвинула
русский драгун.**

Землю в 1986. Истец
Зем. № 213

Войска и 250 разов и
Минеро-Заводская 8 10
п. 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10

1

[Faint bleed-through from reverse side]

—

10

100

1

(continued)

1870

[illegible]

— 50 —

cl-
a-
(a)

Ben-
3,850.
3. 704.
0.
11 12
11 12